

Ob materini gomili.

Blaženih mrak čeva zemljo.
Po ozki stezici stopa mož z majh-
nim zabojem pod pazduho.
To je grajski logar, ki prihaja iz
mesta domov, nesoč s sinku nekaj lepe-
ga za božično drevesce.
Noge se mu že šibe od naporene ho-
je. Dve uri že gazi po snegu, ki ga je
bil nanesel predpolodne ledeni sver.
"S pol ure, in doma bom," dejo
tihu in pospeši korake. Komaj že čaka
sinkove družbe.
To mu je najdražje imetje na svetu.
Rad, jako rad, če mu dovoljuje čas,
se pomenjuje vsak dan nekaj časa s
petletnim sinkom Ivankom.
Posebno veliko misli logar danes
domov grede na ljubljene sinka.
Ljubezenski čut o njega mu dejo v
prsih, in v duhu objema utrujeni,
srečni logar drago bitje.
V teh mislih zaide na napačno pot.
Dasi že dovolj dolgo stopa po velikih,
nenavadnih zametih, vendar ne sluti,
da je bil izgrešil pravo pot proti domu.
Dolgo že hodi. Naposled, ko že težko
privzdiguje noge, ki se mu vedno gl-
lje vdirajo v sneg, se mu zjasi v gla-
vi. Plaho se ozira, a njegovo o'no ne
predro goste megle.
Sama, toliko ve, da se ne bo doma
tako brž. Saj po tej poti mora hoditi
že najmanj dobro uro.
"Zakaj nisem šel rajši čez pokopali-
šče," si misli. "Tam je pet gotovo u-
glajena. Posebno danek, ko bodo ljud-
je prihajali k polnočnici."
V zvoniku zaklenka k večerni mo-
litvi.
Zdaj šele se zave logar, kje da je.
Zvon ga je bil opomnil, da je zašel
zadi za pokopališče.
Pobožno se odkrije in molči.
Zvon utihne, a logar moli še vedno.
Moli za drago ženo, katero so mu bili
nedavno prenesli semkaj v večni dom.
"Tu torej počivaš," vzdihne tižno.
"Zakaj si me ostavila tako rano?"
In nasloni se ob palico in se globoko
zamisli. Žalost mu preveva srce, in v
njegovih očeh se zrcali težka duševna
bol.
Zdajci začuje mil, tanek glas. Zveni
mu na uho, kakor bi nekdo stokal.
Pozorno posluša, a ne razloži ničesar.
Slutnja mu veli, da prihaja glas
s pokopališča.
Počasi se splazi na vzvišek in se u-
stavi p. d živim plotom, ki obdaja tem-
no groblje.
Dolgo že sedi v snegu in premišlja,
kaj naj pomeni prejšnji glas.
"Mogoče se mi je le zdelo, da sem
slišal nekoga jekajočega," izpre-
gori tresoč se mraza. "Malo bom še
počakal, in potem odidem. Gotovo že
toži Ivanek po meni. Gotovo me težko
pričakuje."
Komaj to tiho izreče, začuje otro-
ške kliče:
"Mamica, mamica, čujte, jaz Vas
kličem, jaz, Vaš Ivanek. Mamica, ali
ne slišite? Nič, nič me ne slišijo. Oh,
zakaj ne?"
"Mamica, ali me res ne slišite? —
Mamica — o joj!"
Glas umolkne.
Ko začuje logar besede "Mamica—
Ivanek", se grozno prestraši. "Potem
zakliče:
"Ivanek, ali si ti? Kaj vendar te
je prignalo semkaj?"
Nagloma preskoči ozko pregrajo in
odhiti tja, od koder je čul vpitje.
Ob ograji pa je bil izkopan nov
grob. A sneg ga je zametil, da ga ni
bilo videti. Logar ne zapazi tega v
naglici in temi. Zato pade k nesreči
vanj.
"Moj Bog, pomagaj, pomagaj!"
vzdihuje logar v jami. Nikakor se ne
more rešiti iz nje.
Kaj mu je storiti? Kako priti iz
jame?
Se ima pri sebi palico, zaboj je bil
občital v grmovju, skozi katero se je
splazil.
Palica je trdna in debela, močna
dovolj, ko bi si le vedel pomagati ž
njo na noge.
Ker se mu nikakor neče posrečiti
drugače, jo vzame naposled za pomoč.
Z vso močjo jo zasadi v zmazlo ste-
no globoko jame in jo pripogne tako,
da leži poševno.
Sedaj stopi nanjo, da bi zlezal iz
jame, a s palice vred pade nazaj.
Takoisto se mu prigodi drugič.
Vendar ne izgubi poguma, zato po-
skusi znova.
Bolj polahkoma nego prej stopi na
palico in se zavijti navzgor. Srečno
skoči iz jame.
Palica ostane v jami, toda ona ne
utegne misliti na njo, zakaj mudi se
mu k ženinemu grobu.
Urno steče tja.
Luč pod velikim križem sredi pokopališča
mu razsvetljuje z mrko svet-
lobe pot k tihni gomili predrage so-
proge.
"Ivanek, kje si?" zakliče v temno
noč.
Nobenega glasu — Vse je tiho in
mirno.

Le še nekaj korakov je do njenega
groba.
"Oh, da bi se mi bilo le zdelo, da
sem ga slišal," vzdihne logar. "Bog
me ne kaznuj, da bi res našel tukaj
otroka!"
Že stoji ob grobu. Na lahko potip-
lje okrog.
"Moj Bog, kdo je to?" zakriči lo-
gar. "Ivanek! Ne, to ni mogoče —"
Hitro prižge žeplenko.
"Oh, Ivanek, kaj delaš tukaj? I-
vanek, slišiš? — Ivanek, drago moje
dete, oče te kliče. Čuj me, Ivanek!"
A Ivanek molči, kkor tihni grob po-
leg njeg.
Brzmejno žalosten objame logar
sinka in se bridko razjoče.
"Še tebe naj izgubim, potem izgu-
bim vse, ljubo dete moje! Jokal sem,
ko je umirala tvoja mamica, in kaj
naj počnem, ko me hočeš ostaviti tudi
na jami?"

ti? — Kdo se bo zjokal nad mojim
grobom, če ne ti, Ivanek moj!"
"Toda, ti še nisi mrtev — ne, nisi
mrtev, sinek ljubi; še živis — Brž do-
mov, da ti še rešim življenje."
Na lahko ga vzdigne in potem se
začne po ozkem tiru proti domu.
Ves moker od potu prisopihna na do-
mači prag. Z očetovsko ljubeznjo pri-
tisne Ivanka na prsi, rekoč:
"Ivanek, doma sva!"
Ubogi Ivanek pa ne odgovori niti
besedice, temveč molči kakor prej.
Zakaj tako? Zakaj se ne odzove o-
četu?
Od prevelikega strahu na pokopa-
lišču, ko je začel klicati svoje ime, mu
je počla zavest, da je občital kakor
mrtev kraj groba.
Ni spoznal očeta koj po glasu, zato
je menil, da g kliče smrt...
Tudi so mu bili udaj že vsi zmazali,
da jih ni mogel več premakniti.

Oh, zakaj je storil ubožec ta usodni
korak? —
Katera moč pa mu je vzdrnila mi-
sel, naj gre k mamici na grob?
Ko ni bilo več doma matere, se je
pomnožila Ivanku tembolj ljubezno do-
njo.
Vedno bolj je hrepenel po njeni
družbi —
Niti trenjke ni minilo, da se je na
bi spominjal —
A plamen gorečih želj, da bi jo vi-
del še kdaj v svojem življenju, je pla-
potal sam in njegovem srcu.
Danes, ko je samcat dolgo čakal o-
četa, ni mogel več prenašati grenkoh-
nih občutkov, ki so mu težili srce sa-
radi materine izgube.
Zato steče na njen strani dom.
Oni joče in vzdihuje in kliče ma-
mico, a ona ga ne sliši.
Tako tudi on ne sliši sedaj ljubege

očeta, ki ga zove, sloneč ob njegovih
postelji:
"Sinec moj, Ivanek moj; čuj, zbudi
se, jaz, oče, te kličem."
Globok vzdih se izviše Ivanku iz
prsi — njegov duh se dvigne nad ob-
lake. —
Dedkova povest.
Težke snežinke padajo na smrzala
tla. Hišni gospodarji skrbno zapirajo
duri, majajo s glavo in menč, da ne
pomnijskega vremena na Sveti ve-
čer.
Otroci so bili že poslati orah krog
jašale in se zbirajo ob gorki peči okolo
dedka, ki jim pripoveduje tole po-
vost:
Tam gori na vrhu, kjer stoji na str-
mi pošni stari ostveni grad, je žival

pred par leti bogat graščak, ki je go-
spodaril vsi okolici.
Sedaj že dolgo spi v mrtvaški rakvi.
Kmetje so mu morali plačevati ve-
lik davek. Kdor ni poravnal pravočas-
no svojega dolga, tega je izpodil iz hi-
še ali pa ga je vrgel v ječo.
Graščak je imel poleg svoje soproge
še hčerko Emo, ki je bila že odrasla.
Polg poslov, ki so služili v gradu,
naj omenim strežaja Jerneja, kateremu
se je godilo gledat hrano nekoliko bolje
kakor ostalim službojčim.
Jernej je bil namreč v gradu edini
unlušbenec, kateremu je graščak nekaj
smpal.
V graščakovo spalnico ni smel ra-
sen graščakove soproge in hčerke, ni-
hče drugi, ko samo Jernej.
Da bi pa graščak izpregovoril s Jer-
nejem kdaj prijazno besedo, temu ni
bil vajen.
Vesaj, kadar je česa potreboval, je

zamrmlal na Jerneja, in ta je tih in
pohleven izvršil gospodovo povelje.
Jernejeva pohlevenost je ugajala go-
spodu, zato ga je imel v častih.
Da ni izpregovoril z njim nikoli pri-
jazne besede, je bilo umevno, ker gra-
ščak sploh z drugimi ni prijazno govo-
ril, kakor s svojci, ali s sebi enakimi
gospodarji.
Prigodi se, da pride nekega dne v
grad mlad gospod, visoke rasti in pri-
jaznega lica, sin graščakovega prij-
atelja.
Tisti dan je brusil Jernej pete tako,
kakor jih še sv. j živ dan ni.
Seveda, kdo ima ob taki priliki več
dela, nego tisti, ki nosi na mizo in z
mize?
Tako mine več dni.
Jernej je že ves obupan, misleč si,
kaj bo, kaj bo, če ta gospod kmalu ne
odide. Vsač dan se vrsé nove in večje
priprave, in on je že ves upchan.
Nekega jutra se odpravi vsa grašča-
kova družina z onim gospodom vred
na potovanje. Pred odhodom stopi
graščak k Jerneju ter mu izroči grad
v varstvo, za nekaj dni, dokler se ne
vrne.
Jernej spremi gospoda na cesto,
kjer že čakata kočiji, in potem odide
kaj zadovoljen v grad. Ta čas, ko bo
samcat gospodaril v gradu, si meni
nekoliko odpočiti in posetiti svojo ma-
ter, ki je že dolgo ni videl, ker ga go-
spod ni nikoli pustil od hiše. Mati pa
k njem tudi ni mogla, ker je bolehal
že dlje časa na pljučih in zato je bila
večinoma le v postelji.
Koj drugi dan po svojih opravilih
ostavi Jernej grad ter steče ves sre-
čen k materi domov. V naglici pa po-
zabi zapreti gospodovo spalnico.
Nek nepridiprav, ki je dobro vedel,
da je graščak odpotoval s svojo dru-
žino, se skrije, Bog sam ve, kdaj in
kako, v grad Jernej, dasi pozoren in
vesten čuvaj, tega vsega ni opazil.
Seveda v tako velikem gradu ni ču-
da, če se kdo zmuzne vanj.
Ne dolgo tega, kar odide Jernej k
materi, se že pripelje graščak domov,
toda sam. Mogoče, da je imel res kak
važen posel, ali pa je prišel zagledelj
tako naglo domov, da bi se prepričal,
kako gospodarji Jernej, v čegar var-
stvo je izročil graščak svoj grad.
Graščak je strašno razburjen in
raztočen, ko ne najde Jerneja doma.
Še bolj mu vzkipi jeza, ko dospje do
svoje spalnice in najde vrata odprta
na stečaj.
Jernej jih je sicer zaprl, a je poza-
bil spraviti ključ.
Prva graščakova skrb je bila pogle-
dati v desni kot, kjer so zapirala maj-
hna železna vrata z zlatom napolnjeno
zakladnico.
V tej zakladnici je hranil graščak
največje bogstvo.
Ali kaka groza obide graščaka, ko
najde železna vrata na tleh, zid v
kotu pa ves razrušen in zakladnice ni-
kjer.
Tako j nato prihiti Jernej po stop-
nicah in steče naravnost proti gospo-
dovi spalnici.
Ze spotoma se je bil domislil, da je
pozabil v vratih gospodove spalnice
ključ in zato se je vrnil v največjih
skrbih v grad.
In glej! Prav na pragu pred spal-
nico se srečala graščak in Jernej, oba
bleda ko smrt. Prvi od jeze, drugi od
skrbni in strahu.
"Jernej!" zakriči besen graščak,
"kam si odnesel moje imetje, kam si
hotel pobegniti z njim? Kaj, nepriča-
kovana prikazen sem ti danes, ko še
menda sanjal nisi, da se vrnem! Ti
zločinec, ti tat prebrisani! — Takoj
na mestu mi prinesesh vse nazaj!"
Potem pa te vržem v temno klet,
kjer bdeš občatoval do pozne starosti
svoje hudodelstvo."
Jernej, ves prestrašen in obupan,
pade na kolena pred gospoda in ga
milo prosi, rekoč:
"Milostivi moj gospod, oprostito
mi, da sem bil toliko neoprezen in sem
v naglici pozabil spraviti ključ, pre-
den sem odšel k materi. Hotel sem jo
še videti pred smrtjo. In mogoče se res
ne vidiva več. O denarju, premilostni
gospod, pa jaz ne vem ničesar. Bog
mi je priča, da nisem stegnil roke po
Vašem zlatu."
"Ti in nihče drugi ni ukradel de-
narja," nadaljuje graščak še bolj je-
zo. "Kdo drugi pa je vedel za to-
skrivno zakladnico, kakor edini ti ra-
zen moje soproge in hčere?"
Ker Jernej nikakor ne privoli in ne
prizna krivde, ga ukaže vreči gospod
v težko ječo, kjer je dobival slabo
hrano in še to jako malo samo vsak
drugi dan.
Vsako jutro sta prišla ponj dva
hlapca in ga pretepala ob gospodovi
navzočnosti, da je kri kapala od nje-
govega života.
Ko se je zgrudil medel in strpinčen
na tla, sta ga pripela hlapca z vrvmi
na križ, in potem sta mu z gorečimi
smolnatimi plamenicami žgala pod
pazduho, da je ubogi Jernej vpil ka-
kor sverjad in puščavi.
(Nadaljevanje na 3. strani.)

Bomba proti stavbenikom v New Yorku.

BAJE SO UNLJSKI DELAVCI VREGLI BOMBO V URAD ALLIED IRON ASSOCIATION.

Umrtjen in ranjen ni bil nihče, pač pa je telefonska soba razdejana.

STORILCI: UNLJSKI DELAVCI?

V torek zvečer po 6. uri, ko je bila 14. ulica polna ljudi, je nekdo vrzel bombo v urad Allied Iron Association, št. 7 iztočna 14. ulica. Bomba se je razletela in razdejala telefonsko sobo.

Imenovano asocijacija so ustanovili newyorški stavbeniki takoj nato, ko so pričeli njihovi delavci železne obrti štrajkat. Namen organizacije je sprejemanje na delo neuniščenih delavcev. Urad, v kterega so vrzeli bombo, toraj ni drugo, nego posredovalnica dela.

Ko je priletela bomba v urad, bila so v pisarni William Wood, John Brennan, Palmer Gunt in dva druga uradnika. Razstrelba je bila tako jaka, da so trije uradniki padli na tla, dočim ni bil nihče ranjen. Ko se so zopet po prvem strahu zavedali, bežali so v drugo sobo, kjer je bilo vse razdejano.

Policijska rezerva je takoj prihitela na lice mesta in obkolila vse poslojpe.

Kedo je vrzel bombo, ni znano, toda ker so unjski delavci na imenovanem uradu zelo jezni, so splošno domneva, da so oni to storili.

SIGNAL S ŽENSKIMI NOGOVICAMI.

Lep prizor na pomolu hamburške parobrodne družbe.

Ko je dospel minoli torek hamburški parnik Bluecher v našo luko, nudil se je na pomolu zbranemu občinstvu prizor, s katerim bi se zagotovo čisto bogovi. Nekaj umetnica mnogotevilne newyorške variete je namreč dospela na pomol, da bi pozdravila svojo sestrico, ktera je sedaj nekaj časa igrala v Parizu in ki so je z imenovanim parnikom vrnila v New York.

Ko se je parnik približal pomolu, igrala ni zamogla najti svojega roba. Toda gospodična je hotela na vsak način mahati in pri tem si je znala pomagati, četudi po načinu, da so celo eninarji, kateri so vajeni na vse prizore — do nosa zarudeli.

Ker je bilo iskanje žepnega roba zaman, vseda se je gospica mirno na bližnji zaboj in pred vsem slekla svoj mali čevljiček. Takoj nato je pa slekla svojo dolgo rudočo nogovico. Vsi moški, ki so bili na pomolu, so pričeli stogovati svoje vratove. Prorok svete Tony Comstock bi gotovo jokal svoje solze radi tolikih in vsestranskih "rubberneckov".

Končno je svoj čevljiček zopet oblekla in držeča dolgo rudočo nogovico v roki, politela k okenom pomola ter mahala z nogovico, dokler jej roka ni opešala.

Vsi daljnovidci na parniku so se, kakor na komando, obrnili proti izvanrednemu in delikatnemu predmetu. Marsikak soprog je raje gledal na nogovico, nego svojo — ženo, ktera mu je pri drugem oknu mahala z navadnim robcem.

Ko sta se sestri iz variete sešli, sta neizmerno srečni odšli v New York — oblačit nogovice.

OBED ZA \$30.000.

V počast Saro Bernhardt. — Pritožba v zastopniški zbornici.

Washington, 20. dec. Ko se je večer v zastopniški zbornici govorilo o Rooseveltovih pripravah glede kontrole zavarovalnih družb, je republikanski zastopnik McCarthy iz Nebraska omenil obed, kterega je priredil minole nedeljo milijonar James Hansen Hyda v počast operne pevki Sari Bernhardt.

"Pojedina je veljala trideset tisoč dolarjev", dejal je McCarthy, "in v istem času, ko se je pojedina vsila, je v onem okraju, kjer se je slavilo Saro, stradalo vse polno mater in otrok. Ako bi denar porabil za to, da bi tampl sironomom svojega okraja obo, kar je za življenje najbolj potrebno, potem bi se nihče ne pritoževal, tako pa imamo pravico protestirati, kajti denar, kterega je potrošil, je last izkoriščenega ljudstva."

Prepogol.

Dr. Feliks Adler je mnenja, da sročna še ni jedini pogoj dobrega zakona. V davnem srednjem veku je nekdo dejal, da je za vojno potreben denar, — in zopet denar.

Dr. J. VILIMEK, 214 East 69 Str. New York se priporoča Slovencev in sluzajev pranih, ledodolnih in ženskih boleznih, ktere zdravil s najboljšim vsehkom. Uradne ure od 8-9 dopoldne in od 6-8 zvečer.

Japonci so morali skleniti mir.

NA KOPNEM NISO BILI RUSOM KOS IN PRETIL JIM JE POLNI PORAZ.

Ameriški vojaški atašej poroča nepristransko o vojni v Mandšuru.

"REVOLUCIJA" JE NEZNATNA.

Major McComb, ameriški vojaški opazovalec, kteri se je udeležil rusko-japonske vojne na strani ruske vojske od početka do konca, dospel je s parnikom Kaiser Wilhelm der Grosse v našo luko.

Major McComb je bil prvi tuji vojaški opazovalec na bojišču in on je bil tudi zadnji, kteri je ostavljal bojišče. Še le sredi oktobra je odpotoval preko Sibira v domovino.

Njemu je toraj bilo mogoče bolj, nego-li kteremu drugemu vojaškemu zvezencu izdelati si nepristransko sodbu o ruskem vojskovodstvu. Kakor hitro se je izkreal, obkolili so ga radi tega časniški poročevalci in major McComb je takoj poveljal rusko vojsko. Med drugim je dejal:

"Trditve, da so bili Rusi tepeni, je največja nesmisel. Ko se je vojna končala, bila je na bojišču mnogo večja ruska vojska, nego početkom vojne in prepiran sem, da so bili Japonci mnogo bolj veseli, nego Rusi, da se je vojna končala. Z mirovnimi pogoji morajo biti Japonci zadovoljni. Sedanja sklenitev miru se ne more primerjati z ono, ktero je sklepala Nemčija s Francijo leta 1871, ker i to je nesmisel. Nemi so takrat zasedli Pariz in Francija je bila njihova. Japonci pa ruskega ozemlja niti videli niso. Ni toraj čudo, da jim Rusi niso dali niti kopejke odškodnine. Na kopnem Rusi sploh nikdar niso bili poraženi in dejstvo, da so se Rusi gnali vedno izogniti obkolitvi in premoči, nam jasno dokazuje, da imajo kar najboljše stratege.

"Disciplina ruskih vojakov je izborna. Ruski vojak ljubi vojaški red in da je strahopeten, mu tudi najhujši sovražnik ne morejo očitati. Resnica je, da prihajajo med vojnike revolucionarni spisi, toda o vojaških uporih ni ne duha ne sluha. Ako so vojaške zahteve opravljene, se tudi privoli vanje.

"Revolucija" v Petrogradu pa ni druga, nego afera povsem nežnega značaja. Nemiri so povsem nedolžni in navadno življenje je le tu pa tam nekoliko otrvano.

"Japonci so bili prisiljeni skleniti mir, kajti čim dalj je trajala vojna, tem večja je postajala ruska vojska, tako, da bi bil japonski poraz neizogiben, ako bi Japonci hitro ne sklenili mira."

"Revolutija" v Petrogradu pa ni druga, nego afera povsem nežnega značaja. Nemiri so povsem nedolžni in navadno življenje je le tu pa tam nekoliko otrvano.

"Japonci so bili prisiljeni skleniti mir, kajti čim dalj je trajala vojna, tem večja je postajala ruska vojska, tako, da bi bil japonski poraz neizogiben, ako bi Japonci hitro ne sklenili mira."

USTAVA V ČRNEJ GORI.

V torek je knez Nikola v prestolnem govoru naznanil podelitev ustave.

Cetinje, Črna gora, 20. dec. Knez Nikola črnogorski je včeraj na slavnostni način otvoril črnogorski državni zbor in tem povodom v svojem prestolnem govoru proglasil liberalno ustavo za Črno goro, ktera je od sedaj v naprej ustava monarhija. Zgodovinski dogodek so na Cetinju pozdravili s 100 strelji iz topov. Po vsej Črni gori vlada vsestransko veselje.

Unjski delavci napadli lastnika rudnikov.

Butte, Mont., 20. dec. Člani lokalne organizacije rudarjev Butte Miners Union so včeraj po noči vdri v hotel v kterem stanuje T. P. Crowe, bivši lastnik rudnikov v Coloradu. Crowe je so napadli z revolverji in ga prisilili da se odšel na pripravljeno voz z katerim so ga odpeljali šest milj daleč od mesta, na kar so mu zapretili, da se ne sme nikdar več vrniti v mesto.

Crowe je bil svoječasno v Coloradu član znane Citizens Alliance in lastnik mlinice povodom štrajka premezarjev in rudarjev v Coloradu. Sedaj živa v Denverju Cole, in je prišel v Butte kot agent neke tovarne strojev. Unjski delavci so Croweja nabili s puškimi kopiti, na kar je moral prisesti, da se nikdar več ne vrne v Montano.

Denarje v staro domovino pošiljamo

na \$ 20.55	100 kron.
na \$ 41.00	200 kron.
na \$ 204.40	1000 kron.
na \$1021.75	5000 kron.

Postarina je všteta pri tak svotah. Doma se nakazuje svote popolnoma izplačajo brez vinarja odbitka.

Naše denarne pošiljave izplačuje c. k. poštne hranilni urad v 11 do 12 čeb.

Denarje nam posilni je najprihlažeje do \$25 v gotovini v priporočbeno ali registrovanem listu, večje zneske ne Domestic Postal Money Order ali pa New York Bank Draft.

FRANK SAKSER, 109 Greenwich Street, New York, 1732 St. Clair St., Cleveland, Ohio

Pristanišče Lackawanna železnice zgorelo.

VELIK POŽAR NA VZNOŽJU ZAP. 23 ULICE V NEW YORKU. TUDI PRISTANIŠČE N. J. CENT. VNIČENO.

Obe postaji so še le pred par meseci dogotovili. Škoda je velika.

POŽAR V HOBOKENSKEM PRISTANU LACKAWANNA ŽEL.

Včeraj dopoldne ob 10 uri pričelo je goriti pristanišče prevoznih parnikov Lackawanna & Lackawanna Western železnice na vzhodni zapadne 22 in 23 ulice v New Yorku. Od tu se je razširil požar na poslopje parnikov Central Railroad of New Jersey in na južno pristanišče. Sprejdenje stene poslopj so bile obite z bakrenino ploščevino, ktera se je pa stopila. Poslovja urada Erie železnice je kljub nevarnosti odšel v drugo nadstropje in rešil iz blagajne \$200.000 v gotovem denarju in vožnjih listih. Z rešenim zakladom so ga gasilci prinesli na varno kjer se je vsled dima onesvestil.

Ko so prišli gasilci na lice mesta, bila je postaja oziroma pristanišče Lackawanna železnice vsa v plamenu in kmalu na to pričela je goriti še postaja New Jersey Central železnice. Prevozna parnika Bound Brook in Hoboken sta odplula na prsto.

Razni gasilci na kopnem, pomagali so tudi pri gašenju gasilski parniki New Yorker Mc Clellen, Hewitt in Strong. Gasilci so morali naporno delati skoraj tri ure predno so ogenj omejili. 140 čevljev visok jekleni stolp je z nepopisnim ropotom padel ob 11:30 v vodo, na kar se je vsa jeklena struktura podrla.

Pristanišče Lackawanna železnice, kakor tudi njen kolodvor v Hobokenu je zgorelo v minole avgustu tako, da železnica še od zadnjega požara ni okrevala.

Skupna škoda znaša \$400.000. Kako je nastal požar ni znano. Pri požaru ni bil nihče ranjen. Promet parnikov so je danes zopet pričel in je reden.

V Hobokenu je včeraj v pristanišču Lackawanna železnice pričelo goriti zvečer ob 9 uri. Ogenj so takoj pogasili.

WALSHOVE BANKE.

Vlagatelji dobivajo redno svoje vloge.

Chicago, Ill., 20. dec. V tukajšnjih bančnih krogih so zavladale zopet normalne razmere. Vlagatelji denarja v Walshovih denarnih zavodih, Chicago National in Home Savings Bank, dobivajo svoj vloženi denar redno nazaj. Red med vlagatelji vzdrži policija. Comptroller Ridgely je včeraj popoldne obiskal Chicago National Bank in kasneje naznanil, da se izplačevanje vrši v redu, tako v bančni zanj ni posla.

Bedford, Ind., 20. dec. Ko je včeraj jutraj pričela tukajšnja nacionalna banka, ktere glavni delničar je John R. Walsh iz Chicago, poslovati, oblegalo jo je vse polno vlagateljev, kterim so njihove vloge izplačali, kakor hitro je bilo mogoče.

PRIDELEK KAVE.

500,000 vreč kave se pošlje v Evropo.

San Francisco, Cal., 20. dec. Letošnji pridelek kave, ktere so prideli v srednjemericških republikah 500 tisoč vreč, bodo te dni pričeli izvažati v Evropo. Večji del kave pošljejo običajno v Evropo s parniki Pacific Mail družbe in potem po panskejski železnici v Colon, kjer prevzamejo atlantski parniki nadaljni transport do evropskih luk. Letos je pa promet na panskejski železnici tako velik, da bo transport kave do Atlantika izključen in tako bo moral kava voziti v Evropo na panskihih krog Tierra de Fuego ali Južne Amerike.

RAZSTRELBA PLINA.

Osem oseb ranjenih.

Greensburg, Ind., 21. dec. V tukajšnji prodajalnici trvdke S. P. Minsar pripetila se je razstrelba plina. Pet žensk in trije moški so bili ranjeni. Gospodični Annie McMananovi je odrgalo obe roki. Trije ranjeni so zadobili smrtne poškodbe. Prodajalnica je razdejana.

BODITE ZADOVOLJNI.

V nekem spisu zatrjuje dr. E. B. Tuteur, da je zadovoljnost naša edina rešitev. To moramo rabiti posebno pri obedu, ako se hočemo razveseliti naših jedil in jih prebiti. To je naravno lahko rečeno, toda težko je postopati, ako ni teka in prebavljanja. Da pa to zadobimo je jedino potrebno rabiti Trinerjevo ameriško granke vino. Vzemi ga žalico predno jeste in v kratkem boste imenadni radi zdravega in povečanega teka. Z tem je pa vedno v svesi dobro poštenje in zadovoljnost. V stanju bčeste jesti vse, kar želite in ni jedna jed Van se bode napravila po željo. Naravno vino da namred organom tako prebavljajno moč, da so vedno sposobni za delo. Ono napravlja novo kri in očisti vse truplo. Ko dobite dovolj nove krvi, napredovalo bodo celo vaše truplo. Za vse boleznim v svesi s slabim tekom je to najboljšo zdravilo. V lekarnah Jos. Triner, 799 So Aschland Ave. Chicago, Ill. (Plišite za navodila!)

ROPARJI NAPAD.

El Paso, Texas, 20. dec. Včeraj so roparji na nekej hazični v Diam, Chihuahua, Mexico napadli in umorili državljana Zjed. držav Sutherland in Murray, obo iz Philadelphie, Pa., Roparji so vili.

AMERIKANSKO-SLOVENSKI koledar

za leto 1906

je izšel. Obsega sedem tiskanih pol 81 slik. Zelo zanimiv.

Velja 30 centov a poštino vred. Dobi se pri:

Frank Sakser

109 Greenwich Street, New York, 1732 St. Clair St., Cleveland, O.

Proti predsedniku. Senat in Roosevelt.

AFERA TAJNIKA PREKOPOVE KOMISLJE, BISHOPA, TUDI REPUBLIKANEC NE UGAJA.

Potrditve prekopovih komisarjev so sedaj v senatu razveljavili.

MORGANOV PROTEST.

Washington, 21. dec. V senatu je nastala prava revolta proti predsedniku. Nezadovoljnost je naperjena proti samolastnem postopanju predsednika v zadevah panskejskega prekopa, zlasti pa proti imenovanju dosedanjega tajnika prekopove komisije, Bishopa, članom komisije.

Republikanski, kakor tudi demokratični senatorji so ogorčeni proti predsednikovem ravnanju, ktero se imenovati Bishopa članom komisije kljub temu, da senat ni z njim zadovoljen.

Pri včerajšnji senatovej seji je senator Morgan (Alabama) protestiral proti imenovanju Bishopa in izjavil, da je senat radi popustljivosti napram vladi prišel na popolnoma napačno stališče. Predsednik sedaj misli, da zamore s senatom storiti kar hoče. Nato je izjavil, da je potrditve prekopovih komisarjev, ktera se je završila minolo soboto, nepostavna, ker se je vršila brez posvetovanja v pristojnem senatovem odseku.

Nato je nastala debata, v kterej je več senatorjev v Morganovem smislu izrazilo, kakor je senat jednoglasno vse potrditve razveljavil.

BANČNI ROPARJI.

V Illinoisu in Iowi.

St. Louis, Mo., 20. dec. Štirje roparji so v minole noči razstrelili denarno blagajno banke v Baldwinu, Ill., nakar so napadli meščane, kteri so prihitali na lice mesta. Roparji so srečno ušli. Razstrelba je za \$2500 bankovev raztrgala v drobne kosce in poškodovala za \$1000 srebrenega denarja. Koliko denarja so roparji odnesli, ni znano.

Centerville, Iowa, 20. dec. Nepoznani roparji so včeraj vplomili v banko v Udellu, Iowa, kjer so z dinamitom razstrelili blagajno in odnesli \$500. Šerifovo moštvo jih sedaj zasleduje s krvnimi psi.

FILIPINSKI TARIF.

Zborničen odsek za tarif so je izrazil ugodno za odpravo carina.

Washington, 20. dec. Zborničen odsek za sredstva in pota se je s 7 proti 5 glasovom ugodno izjavil za Paynejev predlog, kteri določa, da se zamorega vsi prideleki in izdelki Filipinskega otočja carine prosto uvoziti v Zjedinjene države. Le sladkor in tobak tvorita v tem pogledu izjemo in tako, da se za ta dva prideleka plačuje carina po Dingleyevem zakonu do leta 1909, nakar odpade carina tudi za ta prideleka.

RAZSTRELBA PLINA.

Osem oseb ranjenih.

Greensburg, Ind., 21. dec. V tukajšnji prodajalnici trvdke S. P. Minsar pripetila se je razstrelba plina. Pet žensk in trije moški so bili ranjeni. Gospodični Annie McMananovi je odrgalo obe roki. Trije ranjeni so zadobili smrtne poškodbe. Prodajalnica je razdejana.

BODITE ZADOVOLJNI.

V nekem spisu zatrjuje dr. E. B. Tuteur, da je zadovoljnost naša edina rešitev. To moramo rabiti posebno pri obedu, ako se hočemo razveseliti naših jedil in jih prebiti. To je naravno lahko rečeno, toda težko je postopati, ako ni teka in prebavljanja. Da pa to zadobimo je jedino potrebno rabiti Trinerjevo ameriško granke vino. Vzemi ga žalico predno jeste in v kratkem boste imenadni radi zdravega in povečanega teka. Z tem je pa vedno v svesi dobro poštenje in zadovoljnost. V stanju bčeste jesti vse, kar želite in ni jedna jed Van se bode napravila po željo. Naravno vino da namred organom tako prebavljajno moč, da so vedno sposobni za delo. Ono napravlja novo kri in očisti vse truplo. Ko dobite dovolj nove krvi, napredovalo bodo celo vaše truplo. Za vse boleznim v svesi s slabim tekom je to najboljšo zdravilo. V lekarnah Jos. Triner, 799 So Aschland Ave. Chicago, Ill. (Plišite za navodila!)

Po 34letnem zaporu zopet svobodna.

LIBBIE GARRABRAND JE KONČNO POMILOŠČERNA; OBSONO JE BILA V DOMSMRTNO JEČO.

Jetnica je kot 17letna deklica zastrupila R. F. Burroughsa v Patersonu, N. J.

POMILOŠČEN BIGAMIST.

Trenton, N. J., 21. dec. Governor države New Jersey je včeraj pomiloštil Libbie Garrabrandovo iz Patersona, N. J., ktera je bila obsojena v do smrtne ječe radi umora. Dosedaj je bila v zaporu 34 let. Izpustili so jo včeraj zvečer, nakar so jo odvedli v bolnico, kjer ostane, dokler se njeno zdravje ne popboljša.

Tekom časa so njeni prijatelji vložili 40 prošanj za njeno pomiloščenje. Med temi je imela jedna prošnja 40 tisoč podpisov, toda sodišče je zavrglo vse prejšnje prošnje.

Pomiloščenka je bila leta 1871 obsojena v smrt, toda razsodbo so spreminili v do smrtno ječo.

Libbie Garrabrandova je v Patersonu, N. J., zastrupila R. F. Burroughsa. Takrat je bila stara 17 let. Sedaj je stara 51 let in njeni lasje so že osiveli.

V New Jerseyu so pomiloštili tudi William Goldberga, kteri je bil radi bigamije obsojen v 10letno ječo. Določeno se je namreč, da je bil obtožen iz osvete. Goldberg je bil dve leti v ječi.

Krize na Ogrskem. Lukacs jedina rešitev.

FRAN JOSIP PRIČAKUJE, DA SE BODE BIVŠEMU FINANČNEMU MINISTRU POSREČILO REŠITI KRIZO.

Ministrski predsednik Fejervary odstopi; pričakuje priznanja od Fran Josipa.

KOALICIJSKO MINISTERSTVO.

Budimpešta, 21. dec. Bivši finančni minister dr. Lukacs, kteri neprestano deluje na tem, da izpoljuje sporazum med pripravljanimi se strankami, naznanja, da povsem za gotovo pričakuje miru. Pri Fran Josipu, kakor tudi pri vodjih koalicije je našel željo za sporazum, tako da je upati najboljšega.

Po novem letu bode mirovno delo hitro napredovalo, toda rešitev krize je mogoča le tedaj, ako se ustanovi novo ministerstvo iz vrst koalicije.

V koaliciji je nastala velika napetost, ker je nastopil Fran Kossuth za splošno in enako volilno pravo. Bati se je, da bi se vsled tega zamogla koalicija razbiti.

Uradnikom poštanskega komiteta se je uradno sporočilo, da ne dobe več plače, ako ne priznajo velikega podžupana in višjega notarja Roemerja za svojega nadničnika. Uradniki, ki se branijo dela, se takoj suspendirajo. Uradniki, ki hočejo biti poslušni, naj se oglasio pri velikem županu grofa Lassborgu za plačo. Dosedaj se ni še nobeden oglašil.

Dunaj, 21. dec. Ministrski predsednik Fejervary je bil pri Fran Josipu, kteremu je podal pošnjo za odstop vsega ogrskega kabineta. Fejervary hoče na ta način dobiti od cesarja le zaupnico, nakar bode odstop opustil.

Nekteri listi javljajo, da namerava Gaud v nekterih delelah mestne volilne okraje na korist agrarcev spojiti s kmetijskimi volilnimi okraji. Posebno v nemških krogih je radi tega mnogo vzemirjenja.

Poljski minister Pietak izjavlja, da za sedaj še ne namerava demisionirati. Demokratični del poljskega kluba je na stališču, da ne bo polnopena razdora s konservativnim delom poljskega kluba, da pa klub ne sme zavzeti stališča, da volilno reformo popolnoma zavže.

Alice in saročni prstan.

Alice Roosevelt ne nosi zarotnega prstana. Ta moda je prestara. Toda njen ženin jej je podaril krasnega konja. Alice je hči svojega očeta.

DABOVL.

Za družbo sv. Cirila in Metoda: Gospodična Ana Hafner iz Pittsburgha, Pa., 30c. Živala!

KRASEN STENSKI KOLEDAR

dobi vsakdo ZASTOJNI, ako naznanil svoj naslov: SLOVENSKO-HRVATSKO ZDRAVIŠČE, Dr. J. E. Thompson, 334 W. 29th St., New York

Zopet političen splošen štrajk.

PRIČETEK SPLOŠNEGA ŠTRAJK V MOSKVI VLADINE ODREDBE V PETROGRADU.

Upori in opustošenja v baltičkih pokrajinah. Kmetijski nemiri.

ŽIDJE POSTANEJO POLJAKI.

Moskva, 21. dec. Včeraj točno ob 12 uri, pričel se je tukaj splošni generalni štrajk. Vsi delavci so ostavili tovarne in druga obrtna podjetja. Železničarji so ostavili vlake vseh šestih semkaj vodečih železnic. Kmalu na to so oboroženi štrajkarji streljali na nek vlak Kurske železnice in ranili več potnikov.

Tudi elektrarne so zaprte. Generalni gubernator Dubasov proglasil je za mesto malo izjemno stanje.

Petrograd, 21. dec. Tukaj vlada velika razburjenost. Ako se splošni štrajk posreči potem je z vladino močjo pri kraju.

Policija lovi vodje štrajkarjev, kjer koli jih more dobiti. Taka vodje beže kamor morejo.

Vlada bode danes proglasila izjemno stanje. Oblasti na deželi so dobile posebna pooblastila za vse eventualnosti. Tukajšnji kolodvor je zasedlo vojaštvo.

Vsa pokrajina med Rigom in Petrogradom je opustošena, kajti Litvinci so požgali vse hiše posestnikov. Delavci so organizovali svojo policijo in upravljajo mestne urade. Gubernatorju Reginskemu so naznanili, da je odslavljen. Mesto je mirno, Litvinci se oborožujejo in organizujejo ter pripravajo vojaštvo kjerkoli morejo. V kratkem se vrši litvinska konvencija, pri kterej bodo zamogle tudi ženske glasovati.

Petrograd, 20. dec. Dasiravno se je zadrževalo, da je poslala vlada v baltičke pokrajine dva kora vojaštva, se danes javlja, da toliko vojaštva nima na razpolago in da dotično poročilo ni resnično. Vlada je poslala nekaj le dva polka, kar bode gotovo zadostovalo, kajti "vstaja" nikakor ni taka, kakor poročajo izmestski časniški poročevalci.

Petrograd, 20. dec. List "Molva", preje "Rusji" izjavlja, da je za sedanjim generalni štrajk odgovorna vlada. List d-čji grofa Witteja, da namerava sklenjene Gosudarstvennaje dume preložiti do poletja in med tem pomiriti deželo po starem autokratskem uzoru.

V okraju Suwalki na Poljskem je proglasila vlada izjemno stanje. Povodom carjevega godu, so vsem vojakom podvojili plačo, tako, da bode vojak v naprej dobivali še enkrat toliko, kakor do sedaj.

Petrograd, 20. dec. Štrajkarski vodje izjavljajo, da se vlada ne zaveda velikosti novega boja. Iz njihovih revolucionarnih pozivov je razvideti, da računajo tudi na to, da nastane v vsaki krizi. Centralni odbor železničarjev v Moskvi poroča, da so vslužbeni 22 železnice izjavili, da bodo štrajkali. Štrajkarski vodje hočejo doseči, da bi vse delo pri železnicah, obr

Nova železnica.

Humoreska.

Graščak je hotel, da bi mu bil Jernej prinesel denar nazaj, ali vsaj povedal, kam ga je skrnil.

A Jernej ni mogel ustreči gospodovi želji.

Bil je prepošten vse življenje, da bi kdaj mogel odgovarjati takim vprašanjem. Tako je moral pravici in resnici na ljubo le molčati, ker se zagnorjati ni smel, in moral je trpeti, dokler ga Bog ne ualži in ne reši njegovega nečloveškega trpljenja za tujo pregreho.

Nekega dne, ko odide graščak za kratek čas v gozd na lov, prideta v ječo k Jerneju graščakinja in njena hči in mu prigovarjata, naj pove, kam je potopil njegov denar.

Jernej odkritičen in jokajoč pravi, naj ga rešita iz zapora, ali naj mu vsaj malo olajšata trpljenje, zakaj Bog sam ve, da je on žrtev nesrečnega zločina, zaradi kterega s mora pokoriti po dolžnem.

Graščakinja in hčerka odideta žalostni, a vendar ne prepričani o njegovi nekrivdi.

Mine že osemnajst mesecev. Jernej je že tako izmučen in izstradan, da onemoglosti ne more drugzega kakor ložati.

A Bog se naposled usmilil ubogega trpinca, in pravica se izkaže.

Ko podirajo hlapec za gradom veliko lipo, pade ta na enega izmed hlapcev, da malo živega odnese v grad.

Hitro pošljejo po duhovnika, da ga prevadi s sv. zakramenti.

Koj potem, ko se spravi hlapec z Bogom, pride z drugimi tudi graščak k bolniku. Ta se obrne k njemu in reče:

„Jaz sem ukradel Vaš denar in le čakal, da bi Jernej umrl, da bi potem z Vašim imetjem odpotoval v tuje kraje.“

Skril sem ga v onem duplu pod gradom, kjer so pred leti kopali, iskajoč premoгаа Tam ga najdete.

Prosimo, odpustite in tudi Jerneja prosite, naj mi oprusti!“

Nato izdahnje svojo dušo.

Graščak se napoti naravnost k Jerneju v ječo in mu sporoči hlapčevu priznanje.

„Jernej!“ reče naposled gospod. „Hudo sem ravnal s teboj, prosim te, oprusti mi. Oprusti pa tudi onemu, zaradi kterega si toliko trpel.“

Za tvoje strašne bolečine ti dam toliko, da se lahko vrneš domov, kjer živi prost in zadovoljen! Od tebe ne bom zahteval nobenih davkov.

Če te kdaj poseti sila, ti bom zopet pomagal. Sedaj pa bodi prost! Bog s teboj!“

Graščak odide.

Skrzo za njim pride sluga, ki je služil Jerneju, in mu prinese obleko in mošnjaček zlatnikov.

Jernej se napravi in vesel in srečen ostavi ječo, v kateri je prebil toliko groznih dni, polnih trpljenja.

Zahvalni se še gospodu za denar in potem se napoti proti domu.

Materi že ni bilo. Odnegli so jo že k počitku v črno zemljo.

Kako srečen bi bil, ko bi tudi mati, katero je tako presrečno ljubil, mogla biti dečinja njegove sreče! Kako rad bi ji povrnil vsaj nekoliko materinsko ljubezen in skrb, ki se ne da sicer poplačati, in bi jo vsaj nekoliko odškodoval za njene žrtve!

A vse te pobožne želje je gojil zaman. Mati, edino bitje, ki je žutilo zanj na svetu, mu je bila vzeta.

Druga ni mogel več storiti zanj, kakor da je šel na grob in je gorečo molil ondi za njeno dušo ter sklenil, se je spominjati do onega dne, ko zaspi tudi on.

Pozneje se je Jernej oženil in je bil res srečen v svoji družini.

In danes vidite, dragi moji vnuki, onega Jerneja, ki je toliko trpel, v svoji sredi

Jaz, vaš dedek, sem tisti Jernej, ki je po dolžnem trpel, vkovan v železje v temni ječi...

Dolgočasno.

Sodnik zatoženeu: „Pri prvi preiskavi ste čisto drugače govorili, kakor danes!“

Zatoženeu: „Res je, gospod sodnik, a jaz ni k d a r dvakrat enega in istega ne premlavam, to je predolgočasno!“

Novi strežnik.

Gospod dobi novega strežnika. Ob vsprejemu mu reče: „Plače dobiš 120 krvn na leto in oblačil te bom!“ — Takoj prvo jutro čaka gospod strežnika, da bi mu storil to in ono, toda ni ga. d nikoder. Gospod ga kliče nekaj časa, potem pa gre v njegovo sobo. Res ga dobi v postelji. Vzame palico ter ga misli preprejeti, ali služniški odgovori: „Ne tako, gospod! Zdravje mi je bil že rad vstal, a rekli ste mi ob vsprejemu, da me bodete sami oblačili, zato sem pa čakal!“

Dva sta se pogovarjala o starosti.

„Jaz!“ — je rekel prvi — „sem star 35 let.“

„In jaz jih imam ravnokar 40!“ — je odgovoril drugi.

„Nu!“ — odrezal se je prvi na to — „v petih letih bova pa s starostjo skup.“

Bolj žalostnega in bolj dolgočasnega gnezda ni kmalu, kakor je slovenskemuški tržiš Srobotišče. Če je resnica, da je svet kje z deskami zaplankam, tam doli je gotovo. Sicer ni v hribih, pa na ravnem tudi ne. Obdajajo ga dolgočasni griči in holmi, obrastli s prekljastim fižolom in rumeno koruzo, ki jih obkrožajo nizki bukovki in gabrovi gozdi. Tudi česti, ki se vije med tem gričevjem proti trgu in dalje prvi delimi meji, se vidi, da je niso gradili Rimljanji. Železno cesto imajo sicer že davno; saj so že od nekdaj volili svojega poslance v deželni zbor le pod tem pogojem, da jim izvozi železno cesto. In njih prošnje in nade niso bile zastoj. Dobili so jo pred nekoliko leti, toda nič kaj niso zadovoljni z njo; ker je še vedno na papirju. Njene gradnje pričakujejo, kakor judje novega Mesija, kakor o travi sv. Miklavža. Kadar o železnici govore, se razvnamejo in ožive v družbi staremu lovcu enako, kadar se o čudnih lovskih dogodkih in pripetljajih — laže.

A kakor ima vsaka stran dve strani, ali kakor pravi Ribičan: „Anu je — annu naj.“ tako ima tudi ta železnica svoje pristaše in svoje nasprotnike, ki včasih prav trdo trčijo vkup; a zadnji so vendar v silni manjšini, zato pa tembolj zviti in zavratni. Toda o tem pezneje.

I.

Eno posebnost ima trg Srobotišče, ktera tiči v tem, da nekaj nima: namreč uradov. Razen županstva, fare in pošte ni nobenega javnega urada v dokaj velikem trgu in črke „e. kr.“ stoje poleg dvoglavega orla edino še nad zalogo tobaka, s katero je združena tudi loterija. Vsi uradi so nastanjeni v dobro ur odaljenem velikanskem gradu nekega kneza, ki bi secer moral zidovje podreti. Zato je tudi število gospode sila majhno, in drugi tržanje, skoro vsi kmetje, dasi se imenujejo „purgarji“ — go gledajo malo po strani ter nazivljejo radi tega „jaro gospodo“.

Da se pa seznanimo z njo, oziroma najprej z moškimi zastopniki iste, je nam treba na večer stopiti v Repeneljevo gostilno, najimenitnišo v trgu. Tam v kamri se je že od nekdaj zbiral evet srobotiške inteligence. Redno ko se je zmrčilo, je prihrpel gospod ranočelnik Repa, starikast, zamazan mož z veliko pipo porcelanko, ki se je na nji svetil patron vse lečnikov, slavoznani Eskulap. Sicer je pa imel gospod Repa v desnem žepu svoje dolge sukne noč in dan veliko knjigo, staro farmakologijo, ktero je oblastno in ob enem vestno pri vsakem bolniku vlekla na dan.

Z matematično natančnostjo je prihajal deset minut za gospodom ranočelnikom drug imeniten mož, sosed prejšnjega, gospod Kožuh. Stroj je; v mladih letih je potoval v „fremd“ in si pri tem pridobil nekoliko meščanske vedenja in obnašanja, ob enem pa tudi malo privadil pijači. Bil je Repeneljev najboljši gost.

Malo za njim nastopi gospod poštar. Šepast je nekoliko, kakor večina njegovih konj, sicer pa vesel mož in izvrsten pevec. S politiko se rad in mnogo peča in je celo naročen na „Weltblatt“, česar se pa o drugi gospodi, razen župana, ki ga pa še nismo predstavili, ne more trdit. Ker upamo, da gospod poštar teh vrstie ne bo dobil nikoli pred očmi, smemo tudi njegove imo povedati. Piše se namreč za Navratila. Znan je posebno radi velike sreče pri taroku, zato ni čudo da, predno je utegnil odložit pokrivalo, že meša karte.

Toda deliti ne sme, zakaj četrtega, najimenitnejšega gospoda še manjka in ta je gospod župan Srp. Imovit trgovec je to in tudi brez županovega dostojanstva najimenitniša, odločevalna oseba v trgu. To je pa tudi vedel, in način, kako je k Repenelju prišel, dozdavljaj je navzoč ter potem sedel počasi na gorenji konec mize, polagoma povprašujoč, kako se godi drugim — vse to je kazalo, da se mož — čuti in ve, da je v kaj višjega poklican. Da ga bo čitatelj popolno poznal, bodi mu še povedano, da je bil župan Srp oženjen in je imel lepo sedemnajstletno hčerko, edinega dediča svojih imovini. In še ene lastnosti ne smemo zamaolčati! Srp je sovražil od vseh božjih bitij samo eno stvar, o kateri se sicer pravi, da je najvsejša in najprijazna človeku, namre. — psa. Ni bil v stanu prijazno pogledati pasje živali, naj se še imenuje „tiger“ ali „sultan“, bodisi koder ali prepeljar; nobeden ni našel milosti pred njegovim očesom. O vzrokih tega sovranstva so ljudje mnogo ugibali; najbolj pa je bila razširjena vest, da je znana coprnica, kratkorokava špela z Gole Rti pronicovala Srpu, da ga bo enkrat ugriznil stekel pes. Gospod župan ni o tem nikdar govoril, a v zadnjih časih je bil že razburjen, če se je v njegovi navzočnosti govorilo o psih. Umerno je torej, da so imeli v Srobotišču strog in valik pasji davek in vsled tega malo „sultanov“, „šekov“ in „fideljnov“ v trgu, sploh pa menda nobenega „nepotrebnega“ psa, kakor je nazival gospod župan eno, ki spdajo pod pojem „luxus“.

Gospodje prično svoj tarok. Kjer pa štirje igrajo karte, gotovo ne manjka petega, ki jim „komarji“, in ta posele opravlja že več let v občo zadovoljnost gospod učitelj Blažek. Blažek ima ženo že v grobu, majhno plačo in ne sedmero, ampak sedem otrok, samih deklet. Ne kadi, ne igra, pije pa rad. Da vedno toži in vzdihuje, kdo mu bo to v zlo štel; da govori vzorno slovensko, kakršna je v šolskih berilih, in da piše v slovenske liste dolge članke o izboljšanja učiteljskih plač, kdo mu bo to zameril?

Taki so torej naši najimenitniši tržanje in taka je njih zabava pri Repenelju. Motiti se ne dajo. Vsak večer je podoben drugemu, le v soboto napravijo izjemo. Kar v tednu priredijo, oziroma zaigrajo, to v soboto skupno zapijo. Vse teden spravljajo dobiček ter ga „devajo v krasno majoljko, ki so jo podarili gospodu županu, ko je praznoval svojo šestdesetletnico, v soboto pa se izpremeni v Repeneljevo kapljico, v rujnega bezeljane. Takrat baje gospod Blažek najbolj vestno komari, in kletavata fajmoštrova kuharica je pripovedovala, da je neko soboto domov grede izgredil svoja vrata in prišel k nji trkat. Tega seveda opravljivi ženski ne bomo verjeli.

„Uhm!“ je zakričal novčji gospod poštar Navratil ter zadovoljno izgnil šepasto svojo nego proti gospodu Blažku, kar se odprva vrata in vstopita dva mlada, tuja gospoda. Ker tuji v našem trgu niso bili posebno gosto sejanji, je vzbudil prihod omenjenih gospodov občno pozornost. Poštar in učitelj sta z javno radovednostjo ogledavala prisleca, ranočelnik Repa se je za pol komeleca odmeknil od spodnjega opla mize in pri tem obrnil svoje pipe srednjo plat proti tujcem, češ, da bosta spoznala, kdo da sem, in strojar Kožuh je postavil svoj kozarec za pol pedi bliže svoji rjavi desnici. Edini župan je ošabno vlek ob svoji pipi ter se samo enpot ozrl proti tujcema, češ, take ljudi lahko vsak dan vidimo.

Mize ni bilo drvine v kamri, torej prislececa ne kaže nič drugega, ko prisesti k igravcem.

„Oprostite, gospodje,“ de starejši „purgarji“ — go gledajo malo po strani ter nazivljejo radi tega „jaro gospodo“.

„Prosimo, le sedite! Malo prostora bode ta imela, pa za nočjo bo še šlo,“ de župan, poštar pa skrbno tišči svoje karte, zakaj doigrali se niso njegovega gotovega ultima.

„O ne samo za nočjo, gospodje,“ zavrne urno inženir, „druge gostilne baje ni, kakor nama je povedal voznik, in ker bodeva ostala tukaj najmanj dva meseca, bode te morali imeti potrpljenje z nama. Poslana vsa namreč sem, da pregledava teren, kjer bo tekla nova železnica.“

„Ah — ah — ah! Nova železnica!“ Šestdesvoj enako so zadeloni ti „ah“ po kamri, zakaj šesti, krčmar Repenelj, je bil ravnokar nastopil ter tudi odprl usta.

Poštar je pozabil kart ter jih položil na mizo, nasprotnik njegov, strojar Kožuh pa je porabil priliko ter jel mešati; tako je bil oni ob dobro igro in ko se je tega zavedel, se ni mogel niti kregati. Zakaj je so važni in razburjeni „pro“ in „contra“ glede železnice letali sementertja. Župan in ranočelnik na eni strani, učitelj pokorno in indiferentno v sredi in z njimi vred strojar, ki je imel svoje petice že na suhlem ter se ni brigal za mogočo konkurenco; na drugi strani, v hudi opoziciji pa krčmar Repenelj, ki mu je sedaj naglo priskočil poštar Navratil. Oba sta se bala, da zaradi železnice izgubita znaten zaslužek. Pošta ne bo več drdrala tri do štiri ure daleč; ko jo bo lahko prinesel z bližnjega polovra; in kolodvor ne bo mogel biti poleg Repeneljeve krčme, ne, ampak zunaj trga bo, — vrag si ga veudi kje, — in kdo drug bo tam stregel potnim ljudem!

„Gospodje, unirate se!“ je posegel inženir Pajek v živi razgovor. „Vsem se lahko ustreže. Treba le pametno trasirati. Če prva proga ni prava, tedaj jo pa zdaj popravimo! To se lahko zgodi!“

Vsem je bilo ustreženo, a vsi so takoj izprevideli, kako važna oseba sedi med njimi. Župan je bil prvi, ki je dal duška temu čutu, ter dejal: „Gospod inženir, tu v krčmi je ena sama soba prazna. Morda ostane tu vaš gospod asistent. Vi pa bodite moj gost! Ves čas, ako hočete!“

Pajek se je uljudno branil, zlasti ko je Repenelj z divjim pogledom na župana trdil, da lahko še dve, tri si sobe izprazni za gospoda inženirja; a Srp je bil trdovraten in Pajek, mlad, elegant in lep mož, komeno privoli, da se nastani pri županu.

Razgovor potem ni mogel prav teči, in Srp je to porabil, da je opozoril inženirja, da bo zanj najbolj ogledati si pripravljene mu prostore — poslal je bil že prej domov potrebno naročilo — in odšla sta; kmalu za njima pa Kožuh in ranočelnik.

„Ti bodeš nekaj akuhali!“ je godrnjal poštar.

„Hm, hm,“ je menil učitelj.

„Bodo, bodo!“ je pritrdil Repenelj.

„Pa nas ne bodo!“

„Hm, hm!“

„Ne bodo nas!“

„Opreznim nam je biti!“ je končal poštar, in razšli so se.

Položaj v Srobotišču se je za onega večera nekako skisal; postajal je celo akuten. Inženir Pajek je meril a svojim asistentom po ves dan zunaj po polju in po dolinah ter se zvečer vračal v gostoljubno hišo svojega prijatelja in protektorja, župana Srp. Hubotični jeziki, in teh je bilo tudi v Srobotišču mnogo, so trdili, da še bolj, nego prijetno stanovanje, izvrstna postrežba, dobra kapljica, in kolikor je šega telesnega komforta — še bolj in mnogo silneje je vlekla mladega, lepega moža — ljubezen v županovo hišo, ljubezen do nežne sedemnajstletne Mare, Srpove hčerke.

In nekaj resnice je moralo biti na tem; zakaj tudi oče župan je silil ljubezljivo gledal, ako so šli v nedeljo ali v praznik, on a soprogo, pred njima pa inženir Pajek in Mara na izprehod, in kar je bilo najbolj čudno, k Repenelju je malokrat zabajal, rajši se je bavil doma z mladimi ljudmi. Samo ranočelnik Repa je vabil tja, in poštar, krčmar in celo Kožuh, so postajali razdraženi, razburjeni, opravljivi in zlobni. Učitelj je pa navadno molčal. Tako je bil položaj v istini resen.

Akuten pa je bil, ko so se koli, ki jih je postavjal inženir Pajek po nameravani progi, bližali Srobotišču. Krčmar je izvedel, da po postaja in kolodvor tam zunaj neke blizo Srpovega skladišča in prav v obližju sovražnega mu konkurenta, krčmarja Poklečina. Poštar Navratil pa je izvolil, da se bo tam ustanovila pošta in se zedinila z brzozjavom. To je bilo dovolj! O taroku ni bilo ni duha ni sluha, in Repeneljeva družba — kolikor je je se od nekdanjih zedinjenih magnatov ostalo, je sedela — na večer skupaj kakor tolpa skrivnih zarotnikov, ki dela najmanj z dinamitom in petardami.

„Temu treba konea!“ je zarohnel nekega poznega večera šepavi poštar ter udaril ob mizo.

„Da, konea je treba!“ je pritrdil srdito krčmar.

A nobeden ni vedel pravega sveta. Le učitelj Blažek, ki je od onega dne, odkar je ponehal tarok, igral boljše ulogo pri Repenelju, nego ono podrejena „komarja“, se je namajale skrivnostno in prav po lisičje.

„Kaj — Blažek, — vi veste, vi ni morda —?“ je vprašal naglo poštar.

„Morebiti!“

„Le povejte! Le brzo! Zastoj ne bo!“ je hitel krčmar in tekel po liter vina.

Nato so stisnili vsi trije glave vkup in učitelj je onima razodel svojo misel.

„Izvrstno, izvrstno, izborna!“ je klical Repenelj.

„A — vi, ste li znani toliko s Pajkom?“ je vprašal Navratil malo skeptično.

„Sem! A to je moja skrb!“

„Če pojde po godu, na vedro vina ne bom gledal,“ je zatrdil krčmar.

„Prosto vožnjo boste imeli na pošti!“ je hitel Navratil.

„Dobro, gospoda; toda molčimo!“ Štirinajst dni pozneje je bil župan god. Praznoval se je druga leta s streljanjem, z godbo in dobro večerjo pri Repenelju, za letos pa nihče ni prav vedel, kako bo; prej za to najbolj vneti Srpovi prijatelji se niso nič kaj brigali za to slavnost.

Kakih deset dni prej pa je učitelj Blažek kar tako slučajno srečal inženirja Pajka pred trgov, ko je tam postavljav svoje z belimi deskami nasajene drage. Razgovarjala sta se dokaj in naposled obrne Blažek besedo na bližnjo slavnost o priliki županovega godu. Pajek je postal tkoj pozoren.

„Saj boste tudi vi županu kaj podarili?“ vpraša učitelj.

„Je li to običaj?“

„Seveda! Zlasti, ker tam stanujete!“

„Pa kaj — vraga — to je najbolj sitno, pravo izbrati.“

„Oj, jaz vem, kaj bi možu najbolj ugajalo! Pa take stvari morajo biti tajne!“

„Kaj pa, kaj?“ je silil inženir, ki je bil vesel, da prejme dober svet. Vedel je pa tudi, da je učitelj mnogo občeval z županom in da torej lahko ve kaj o njegovih skrivnih željah.

„Prepustite meni to stvar. Preskrbim vam pravo darilo. O pravem času, na godov dan vam je izročim,“ meni učitelj.

„Dobro, dobro!“ Vsa trud tudi ne bo zastoj!“

„Kakih deset do dvajset goldinarjev bo veljalo!“

„Ah, če tudi, da bo le pravo!“ Županov god je bil tu. Na predvečer je prišla sicer godba iz srednjega trga in godla pred Srpovim stanovanjem; a streljanja letos ni bilo, veselo družbe pri Repenelju tudi ne, in to je toliko vplivalo na župana, da je bil jako slabe volje, odkar je izlezal iz postelje.

Pa nekaj ga je tolažilo. Zdelo se mu je, da hoče inženir Pajek govoriti ta dan odločilno besedo Mare, in to mu je bilo jako po volji. Mladi mož je imel dober službo, Mara ga je ljubila, — imetja je imel on, Srp, tudi dovolj, in v Srobotišču vendar ni bilo pravega moža za njo.

Istega okoli desete ure je stopil inženir Pajek v učiteljevo stanovanj.

„Imate li pripravljeno?“

„Imam,“ de je ta zadovoljno ter pokazuje na mladega, v kotu pri peči ležečega pačka, pravečnega mopsa. „To je za mladca, tajna želja županova.“

va, dobiti praveg mopsa, nepokvarjenega plemena. In to je. Z Nadloške graščine sem ga dobil, — dvajset forintov volja, a veselje županovo bo več vredno.“

Inženir je bil praznično opravljen in tudi lice njegovo je kazalo nekav slovesen izraz. Plačal je učitelja, so kratko zahvalili, — misli njegove so bile drugod, — vzel psa pod pagduho in odšel k županu, čigar hiša je bila kakih sto korakov oddaljena.

Srp ga je pričakoval v svoji sobi poleg prodajalnice.

„Oj, dobro jutro, — tudi vi, hvala lepa, hvala lepa, uverjen sem!“ je hitel župan, ne da bi bolj natančno ogledal obiskovalca, in pomikal par stolov pred mizo ter vabil inženirja, da sede.

Ta je bil nekako omoten.

„Dovolite, da vam izreklam, kako srečnega bi me lahko storili!“

„Oh, zakaj ne, hm, hm, zakaj ne?“ je hitel Srp, dasi sam v zadregi; slutil je, da oni namerava snubiti njegovo hčer, — a kakor mu je bilo to po volji, slučaj je bil vendar nov.

„Vaša hči —!“

„Da, da, — moja hči —“, pritrdi župan in popravlja namizni prt, ne da bi dvignil oči.

„Pa — prej — preden govorim o tem, dovolite, da vam čestitam k današnjem dnevu —.“

„Hvala, hvala!“

„In v znamenje mojega brezmejnega spoštovanja sprejmite to malo darilo.“

Reki dvignje inženir svoj klobuk od desne podpadnice ter pomoli z levico mladega, grdogledega, krmečljivega mopsa pred gospodarja.

Učinek je bil grozen.

Srp je planil s stola, prevrnil istega vznak, se lovil z rokami po zraku, in to, kar je prihajalo iz njegovih ust, je bilo podobno ponemobni rjevnoju leva v puščavi. Zagrabil je dehel vatel, ki je slonel v kotu ob mizi, ter zamahnil proti psu, ki ga je inženir izpustil strahoma na tla. Pasje cviljenje in krik gospodarjev je privabil v sobo osebo iz prodajalnice, živ in Maro, ki sta že težko pričakovali, kako se zvrši pogovor med očetom in prihodnjim temo. Vse je strmelo ob prizru, ki se jim je kazal.

Srp je prišel prvi do besede; — pa kaj — beseda! — nezvok, krik, tuljenje je bilo zopet to.

„Van, van, ti nesrečni nesramnež, ti — lump — ti —“

Inženir je bil že zunaj, sam ni vedel kako, a pozneje se mu je dozdevalo, da ga je bil domači hlapec Marko porinil pred vrata. Za njim pa je privlečil obenem nesrečni mops, gnan od nevidne sile, ki se je skrila takoj za zatresčenimi vrati.

III.

Epilog je kratek.

Inženir Pajek in asistent Muha sta se preselila še istega dne v eno uru oddaljeni knezov grad, kjer so bili uradi vsega okraja, in še isti teden so stali drogovci z belimi deskami, ki so kazali proti prihodnji železnici, po sosednji dolini pod knežjim gradom. Srobotiščani so izgubili železnico; šepavi poštar s šepavimi konji še vedno vozi po slabi cesti svoj starikavo voz, krčmar Repenelj pa je še vedno prvi krčmar v trgu. Taroka ni več, in tudi Srp je odložil županstvo; učitelj Blažek pa je zaužil obljubljeno vedro vina in se preselil drugam počevat v krasno depolno mladino. Navratil ga je brezplačno vozil. Mara je še samica, inženir Pajek meri drugod železnice, a tam doli je še vedno ne gradijo — niti proti Srobotišču, niti pod knežjim gradom.

A letos je neizprosa Nemesis zadelata tudi hudodelnika. Trgovce Srp je izmoleduval brzozjavno postajo na pošti, in ker je poštar Navratil prestar, da bi se učil te novotarje, bo moral oddati pošto in brzozjav drugemu, ali pa drgo plačevati — lepo telegrafsko. Na koncu trga pa se je ustanovil nov, podjeten krčmar, in Repeneljevi dnevi so šteti.

Tako se na svetu vsaka hudobija poplača.

Dohtar Konec in njegov konj.

(Humoreska.)

Zanimivo ni niti z zgodovinskega, niti z leposlovnega stališča, kje leži Kolibja vas, v kateri je kačega dobrega pol leta še mladi dohtar Konec zdravil pokvarjene žlecode občanom in sosedom, uravnaval jim glomljene kosti in rebra ter kival zvojčobe rane po glavah in licih. Zanimivo nj, ker morda nihče izmed častitih čitateljev ne pozna dohtarja Koneca, niti Kolibje vasi; ako bi bil pa kdo tako silno razveden, in bi trdeč, da morata ta dva na vsak način neke eksitativni, vendarle venomer iskral in brskali, kje je in kdo je, naj si misli, da ata tam, kjer biva on sam. Saj ljudje, konji in vasi so si v večjih potezah povsed enaki.

Mladi dohtar Konec torej je, kakor smo že povedali, dobrega pol leta opravil zdravniški svoj posel v Kolibji vasi. Po končanem študijah in do vršenih preizkušnjah se je trudil e takozvano pravo in ljubljanski bolnici — morda kakih pet ali šest mesecev — potem pa naveličavit se nahajalnih bolnikov pod seboj in še nakvalidnih zdravnikov nad seboj, lepoga po-

mladnjega dne zapustil po karbulu in po jodofornu dišeče prostore ter pogumno prevzel stoprv razpisano mesto občinskega zdravnika v Kolibji vasi, za katero so ga bili imenovali občinski očetje z vsami proti enemu glasov. Eden odbornik, edini nasprotnik njegov, je utemeljil protest svoj s tem, da vendar ne gre imenovati zdravnikom moža s tako groznim imenom. „Pomislite,“ je dejal, „dohtar Konec, dohtar Konec! Ze ime samo bode grozno bolnikom! Dohtar Konec prihaja — na koncu si —!“ A župan je z bleščečo dialektiko zavrnil te opazke in opozarjal na to, da ravno ime samo na sebi priporoča gospoda — saj bode vsakdo lahko rekel: — dohtar Konec prihaja — konec bode tvojim — bolečinam, boleznim tvojim; in potem je gospod župan še omenil, da je dohtar Konec edini prajnik za razpisano mesto, in stvar je bila gotova; novi zdravnik je bil vsprejet z vsami glasovi proti enemu; zakaj edini nasprotnik se ni dal prepričati po dialektiki, niti ga ni premagala

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minnesota. Sedež v ELY, MINNESOTA.

URADNIK:

Predsednik: MIHAEL SUNIČ, 421 7th St., Calumet, Mich. Podpredsednik: IVAN GERŠ, 1103 Cherry Alley, Braddock, Pa. Glavni tajnik: JURIJ L. BROŽIČ, Box 424, Ely, Minn. Pomočni tajnik: ANTON GERŽIN, 306 Pine St. Hibbing, Minn. Blagajnik: IVAN GOVŽE, Box 105, Ely, Minn.

NADZORNIKI:

FRAN MEDOŠ, predsednik nadzornega odbora, 9478 Ewing Ave., So. Chicago, Ill. IVAN PRIMOŽIČ, II. nadzornik, Box 641, Eveleth, Minn. IVAN KERŽIŠNIK, III. nadzornik, Box 138, Burdine, Pa.

POROTNI ODBOR:

JAKOB ZABUKOVEC, predsednik porotnega odbora, 4824 Blackberry St., Pittsburgh, Pa. MIHAEL KLOBUČAR, II. porotnik, 115, 7th St., Calumet, Mich. JOSIP PEZDIRC, III. porotnik, 1401 So. 13th St., Omaha, Neb.

Vrhovni zdravnik Jednote: Dr. MARTIN J. IVEČ, St. Joseph's Hospital, Chicago, Ill.

Krajnva društva naj blagovolijo pošiljati vse dopise premembe udov in druge listine na glavnega tajnika; GEORGE L. BROŽIČ Box 424, Ely, Minn., po svojem tajniku in nobenem drugem.

Denarno pošiljate naj pošiljajo krajevna društva na blagajnika: JOHN GOUZE Box 105, Ely Minn., po svojem zastopniku in nobenem drugem. Zastopniki krajevnih društev naj pošljejo duplikat vsake pošiljate tudi na glavnega tajnika Jednote.

Vse pritožbe od strani krajevnih društev Jednote ali posameznikov naj se pošiljajo na predsednika porotnega odbora: JAKOB ZABUKOVEC, 4824 Blackberry St. Pittsburgh, Pa. Pridejani morajo biti natančni podatki vsake pritožbe.

Društveno glasilo je: "GLAS NARODA".

Z urada glavnega predsednika J. S. K. J.

Sedaj, ko se bližajo veseli prazniki, dragi vsakemu Slovencu, smatram si za dolžnost, da kot predsednik J. S. K. J., te velike društvene organizacije med Slovenci v Ameriki, spregovorim nekoliko besed od svojih častitih rojakov, to pa ne samo do onih, kateri so se doslej čvrsto podpirali to narodno ustanovo, ampak tudi do onih, kateri so izvan nje.

Naša organizacija, narasla iz malih početkov, napredovala je tekom let vedno bolj in bolj, tako, da smemo sedaj, ob koncu zopet kontanega poslovanja leta, zreti nanjo in njene uspehe s polnim ponosom ter jo smemo postaviti v prvo vrsto onih društvenih slovenskih organizacij, ktere so se tekom let povzdignile tu v naših novih domovini.

Napredek, kterega kažemo ob vseh trdih našega društvenega življenja je v istini velikanski, a ni še dospel do onega vrhunca, kterega pričakujemo smo od našega dosedanjega delovanja povsem upravičeni. Naša uzorna Jednota napreduje dan za dnem, vedno se množi število naših udov, vedno si pridobivamo novih delavnih moči v Posameznih društvi in v glavnem odboru. Pri tem pa ne smemo ostati, naša sveta naloga je, povzdigniti našo J. S. K. Jednoto na ono stanje, ki odgovarja časovnim razmeram. V tem smo že storili velik korak ob zadnjem glavnem zborovanju, ko smo mnogo točk naših društvenih pravil izpopolnili in zavarovalnino zvišali, vendar treba nam je, da še naprej korakamo na potu napredka, ako hočemo doseči svoj si stavljeni namen.

In kaj naj pospešuje ta namen bolj, kot ustanovljenje novih krajevnih društev v naselbinah, kjer še taka društva ne obstajajo. Čim večje število novih društev pristopa našej Jednoti, tem večjo finančno podlago imamo, tem bolj zamorem svoje dosedanje uspešno delovanje nadaljevati in razširjati. Zdrava finančna podlaga je pri vseh državih pogoj društvenega obstanka, dober, delaven, za vse dobro vnet društveni odbor je duša društvenemu življenju.

Ne smete ni torej zameriti, dragi rojaki po širni Ameriki, ako vas sedaj ob sklepu leta najiskrenejšje prosim: Delujte z vsemi svojimi močmi za društveni proevet, ustanovljajte nova krajevna društva, ktera naj pristopijo naši J. S. K. Jednoti, S tem ne bode te skrbeli samo za svoje osebe ob slučajju kake bolezn, preskrbeli bode tudi svojim dragim, ako vas Bog odpokliče iz tega sveta, podporo, za ktero vas bodojo po vaši smrti blagoslavljalji.

Na delo torej, dragi rojaki in to brez odmora! Vsakdo, posameznik ali novo društvo, bodi uveren, da s svojim pristopom k Jednoti ne koristi le samemu sebi, ampak tudi ugledu celega slovenskega naroda v Ameriki. Pridobili smo si med drugimi narodi že do sedaj mnogo ugleda, a pvečali ga bomo, ako zamorem z vedno rastočimi številkami dokazati naše delovanje in naš napredek.

Dobro nam došla vsa nova društva! Zahvaljujem se ob koncu leta vsem bratom v glavnem odboru in v krajevnih društvi za njihovo uspešno delovanje v minolem letu in za njihovo poštvalnost v korist naše ljubljenice Jednote. Osobito se pa zahvaljujem ter sem uveren, da mi bo vsaki brat v J. S. K. Jednoti iz vsega srca pritr-dil, bratu Juriju L. Brožiču, našemu tajniku za njegovo uzorno, trudopolno delovanje v prid Jednote.

Vsem udom J. S. K. Jednote ter vsem bratom Slovencem in Hrvatom v Ameriki želim veselo božične praznike ter imenito veselje novo leto.

Živela, cvetela in rastle J. S. K. Jednota! Na Calumetu, dne 15. decembra 1905.

MIHAEL SUNIČ, t. š. glavni predsednik.

PRISTOPILI:

K društvu sv. Jožefa št. 17 v Albridge, Mont., 12. dec.: Jernej Melavec rojen 1887 cert. 4270. Društvo šteje 63 udov. K društvu sv. Štefana št. 11 v Omaha, Neb., 12. dec.: Matija Brodarič 1887 cert. 4271, Martin Cetine 1883 cert. 4272, Fran Stupnišek 1865 cert. 4273, Josip Kante 1870 cert. 4274. Društvo šteje 43 udov. K društvu sv. Alojzija št. 31 v Braddocku, Pa., 14. dec.: Fran Pirnat 1878 cert. 4275, Alojzij Benčina 1879 cert. 4276, Anton Jakob 1876 cert. 4277, Josip Černičič 1877 cert. 4278, Andrej Oražem 1866 cert. 4279, Jernej Suša 1878 cert. 4280, Andrej Rožič 1875 cert. 4281, Valentin Kalan 1877 cert. 4282. Društvo šteje 168 udov. K društvu sv. Barbare št. 4 v Federalu, Pa., 15. dec.: Jurij Kogovšek 1877 cert. 4283. Društvo šteje 37 udov. K društvu sv. Jožefa št. 21 v Elyriji, Colo., 15. dec.: Fran Peterlin 1878 cert. 4284 I. razred, Josip Jare 1889 cert. 4285 II. razred, Fran Andolšek 1879 cert. 4286 I. razred, Alojzij Andolšek 1884 cert. 4287 I. razred, Florjan Skal 1867 cert. 4288 I. razred, Fran Možina 1878 cert. 4289 I. razred. Društvo šteje 55 udov.

SUSPENDIRANI:

Iz društva sv. Jožefa št. 21 v Elyriji, Colo., 15. dec.: Fran Zakrajšek cert. 3478, Fran Golob cert. 3835. Društvo šteje 53 udov. Iz društva sv. Mihaela Arh. št. 27 v Diamondville, Wyo., 14. dec.: Ivan Šabec cert. 1854. Društvo šteje 25 udov. Iz društva sv. Jurija št. 22 v South Chicagu, Ill., 12. dec.: Jurij Šepar cert. 3593. Društvo šteje 56 udov.

ZOPET SPREJETI:

V društvu sv. Štefana št. 11 v Omaha, Neb., 12. dec.: Nikolaj Lipovič cert. 957. Društvo šteje 44 udov. V društvu sv. Alojzija št. 31 v Braddocku, Pa., 14. dec.: Fran Turšič cert. 2092, Andrej Jelovan cert. 2020, Ivan Troha cert. 2089. Društvo šteje 171 udov.

ODSTOPILI:

Iz društva sv. Alojzija št. 13 v Whitney, Pa., 14. dec.: Fran Poje cert. 1086. Društvo šteje 26 udov.

ŪBTANI:

Iz društva sv. Mihaela Arh. št. 27 v Diamondville, Wyo., 14. dec.: Jakob Česnik cert. 2908. Društvo šteje 24 udov.

DROBNOSTI

KRANJSKE NOVICE.

Izpred porotnega sodišča v Ljubljani. Cel teden v senu skrbi. Matija Hanček, 36 let stari delavec iz Sevanice, je nevarer. tat. Bil je zaradi tega že 9krat kaznovan, enkrat celo na 3 leta težke ječe, potem so ga oddali v prisilno delavnico v Messendorf. Dne 15. septembra je pri posestnici Frančiški Tomazič na Škofelji vstopal za hlupa, a se je hitro naveličal dela in odšel drugo nedeljo iz službe. Dne 1. oktobra je nesla gospodinja pod streho žaklje sušit in pri tej priliki videla, da se v senu nekaj zbije. Takoj je mislila, da je morda v senu kak tat skrit. Poklicala je svojega moža Janeza, ki je začel tatu iskati, a ga ni mogel dolgo zaslediti. Sosed Josip Volkar, ki je prišel na pomoč, je pomagal razkopavati seno in tu sta našla prejšnjega hlupca Matijo Hančka, ki jima je dejal: "Storite z menoj kar hočete, če me boste žandarjem naznanili, vam bom pa že pomagal!" Tomazič ga je izpustil in se vrnil z Volkarjem v hišo. Gospodar gre v smruke še enkrat pod streho ter vidi Hančka zopet skočiti nazaj v seno. Gospodar pokliče Volkarja ter prične tati iskati tatu, ki se je pa zopet zari-l v seno, in z veliko težavo sta ga spravi-la na dan, in so ga poklicani orožni-ki aretovali. Gospodinja Frančiška Tomazič pravi, da je Hanček dobro vedel, da ima ona denar, ker je bila iz-kupila tačas za filz 220 kron. Ob-dolžene priznava, da je bil cel teden pod streho skrit ter čakal na ugodno priložnost za izvršitev tatvine. Pripravl-si je v tu vrsto sekuro, preskrbel se je tudi s živilom, kajti kupil si je si-ri in kruha, steklenico žganja, nekaj medu je pa pri Tomazičevih izmahnil. Porotniki so vprašanje glede tatvine s pripombo, če je Hanček tat iz na-vade, pritrdili, in sodni dvor ga je ob-sodil na šest let težke ječe, po pre-stani kazni boje pa oddan pod poli-cijsko nadzorstvo.

Uboj Benjamina Dettela v Zagorju. V soboto dne 26. avgusta t. l. nekaj minut pred 8. uro dopoldne našla sta v Kisovcu stanovalca prenegarja Loj-ze Kramar in Luka Lavrin, ko sta šla v Toplice, na poti med Kisovcem in Martanavčevim mlino na sredi ce-ste ubitega ležati rudniškega uradnika Benjamina Dettela. Spočetka se je mislilo, da je zavratno ustreljen, po-tem se je konstatovalo, da je ubit. Zdravnika sta našla, da je imel Dettle-laha lobjano razbiti, možgane zmečka-ne, spodajo čeljust zlomljeno in levi palec prekan; umrl je vsled otrpne-nja možganov. Ker je Benjamin Det-tela tisto jutro, preden so ga našli mr-tvega, z več ljudmi govoril, je bilo dogmno, da se je izvršil gločin tisto jutro med 7. in 8. uro. Orožniško po-izvedovanje je sledeče dognalo: 22 ko-rakov od mesta, kjer so našli mrtiča, vodi nazgor stezica in za nekim gr-povjem je ležal ozman rudarski ce-pin oškropljen s krvjo ter so se na njem še držali sivi lasje, kakoršne je imel Dettela. Na cepinu je bila vse-kana številka 481 in dognalo se je, v rudarski pisarni, da je bilo to orodje v porabi pri delu izročeno Martinu Raku, 29 let staremu prenegarju iz Lok pri Zagorju doma. Orožniki so ga našli doma; zaradi cepina vpraša-ne je rekel, da mu je bil pred okoli 2 me-secem ukraden, sploh je Rač odlo-čno tajil krivdno in zavračal od sebe vsaki sum. Končno se je pa le udal, da je on usmrtil Benjamina Dettela. Opisoval je dogodke sledeče: On pravi, da je šel dotično jutro k strojno-mu rovu pogledat, če je kaj drv za-nej pripravljeno, in ker jih ni našel, šel je proti šupi, ki stoji poleg strojnice, pri šupi je na tleh ležal kramp, ktere-ga je pobral ter videl po številki, da je njegov kramp. Sklenil je iti naravnost domov, kar se spomni, da bi šel rud-niškega uradnika prositi, da bi mu knji-žico podpisal, da sme pri rudniškemu konzumu vzeti 10 kilogramov moke, ker ni bilo doma nič več živeža. Res je kmalo Dettelo srečal, ga pozdravil in prosil za omejeno dovoljenje; a ta ga zavrne, da ne more sprejeti te proš-nej, češ, da je že preveč prejel. Ob-dolžene pravi, da je preden pokliče-nil in ponovil prošnjo, a on da je ostal neizprosen. Sedaj, tako trdi Rak, mu je šinila misel v glavo, da mu je za-obupati, skočil je kakor tri korake za njim in ga pobil s cepinom; pripomil še, da ni imel namena ga usmrtiti. Žena obdolžena se je odrekla pričeva-nju ter se s šletno hčerko jokaje po-slovlila od svojega nesrečnega moža. Porotniki so vprašanje na umor z 11 glasovi zanikali, potrdili pa vprašanje na uboj. Rak je bil obsojen na 4 leta težke ječe. Rak, ki se je med obrav-navo vedno jokal, je takoj kazen na-sopil.

Nepoboljšljiv tat. Na večer dne 20. oktobra okoli 10. ure zasačila sta kr-mar Jakob Bevc z Dunajske ceste v Ljubljani ter izvoščak Jakob Pukel-sten že 17krat kaznovanega tatu Ja-neza Rekarja, 29 let starega delavca iz Trebeljevega pri prodajalni Matev-ža Zupena v istem trenotku, ki je rav-no hotel okno prodajalne, skozi ktere-ga je na prosto prišel, zaklepati. Prije-tega tata sta s pomočjo nadstražnika Štefana Goričana tirala na magistrat, dočim jima je neki drugi človek, ki je poleg tatu stal in okvirno bil njegov tovariš, nšel. — Vrednost ukradenih reči znaša 61 kron 14 vin. Rehar je bil kot tat iz navade obsojen na pet let težke ječe, poostrene z enim po-stom in trdim ležiščem.

Delavska demonstracija v Kočevju. Volilna demonstracija se je tudi v Kočevju vršila v popolnem redu. Pri-bližno 200 mož je šlo ob 10. dopoldne pred okrajno glavarstvo in nealo se-boj ploščice z napisom: "Živela splo-šna volilna pravica!" Tam je po-zdravljalo splošno in volilno pravico s živjo klici. Potem so šli trije de-lavci pod vodstvom delavskega vodje Zarfela k deželnovladnemu svetniku k dr. Gattendorferju in izrazili tam svoje želje. Kmaloto nato so se delavci mirno razšli.

Smrt reveža. Dne 20. nov. 1905 o-koli 6. ure zvečer pripelje se 76letni samski ubožeč Matija Remie iz Gorn-je vasi s poštnim hlupcem v Škofjo Loko. Remica je županstvo Trata sa-mega brez vsega odposlalo, naj gre v bolnico v Ljubljano. Ko se Remie pripelje v Škofjo Loko, bil je jako slaboten, potem se je podal v gostil-no h "Kroni", tam je zavžil za ve-čerjo eno belo kavo in potem je preno-čil v hlevu. Drugi dan, 30. nov., okoli 10. ure dopoldne dobil je mestni nad-stražnik na znanje, da je Remie jako slaboten, preskrbel je takoj zdravni-ške pomoči, ktera je ostala brez vse-ga uspeha, potem so mu preskrbeli tudi duhovnika. Remie je kmalo po-tem umrl. Prenesli so ga v mestno mrtvničnico.

Umor. Dne 3. grudnia zvečer je za-bodlo 26letni Josip Gorjan z Grešne 26letnega V. Padovana izpod "Ka-pele" z nožem v vrat, da je revež čez nekaj minut umrl.

Zanimive kače v neodkriti podz-emeljski jami. Iz Bohinja priobuje "Plamenski vestnik": Pravi, da je nad Komarčo pod Tičarico velika pod-zemeljska jama z velikim jezerom. V tej jami je baje mnogo kač rudečkaste barve in zelo neoprijetnega duha. Pri-poveduje se o njih, da so dolge po dva sežnja in debele kot stegno člo-vdca ter da prihajajo na svetlo le pred nevihtami. Tem kačam pravijo rupne kače. Jama je še neoprijetna in tudi za kače se ni še nihče zanimal. Pač so poskušili dospeti v jamo in si ogledati jezero pred leti pastirji i drvarji, a ni se jim posročilo. Izpu-stili so v jamo tramove, da bi bili zo-tnaj napravili plave in se po njih vo-zili po jezeru; toda ko so v jami na brega pri luči pridno zbijali plave, so iz luknjaj začele kače dvigati glave, pa so se vsi zbal in zbežali. Od tega ča-sa naprej ni še nihče stopil v jamo. Dobro bi bilo dognati, kaj je na govori-ah v Bohinju v obojem oziru. Stvar je vsekakor jako zanimiva in gotovo ne brez vsega stala. O resničnosti go-vorice o kačah Bohinjski sami niso pre-pričani, pač pa se pripoveduje, da je podobno kačo videl neki kmetovalec tudi pod Babjim zobom, kjer so tudi podzemske votline, da pa mu, ko je o tem pravil, nihče ni hotel verjeti. Za kraj, kjer je jama z jezerom, vedo baje le pastirji in morebiti tudi kak gozdar, ki je delal svoj čas v gozdih, ko je bila še v rabi naprava za spravljanje lesa iz gozdov nad Komarčo v dolino.

Kazenske obravnave pred okrožnim sodiščem v Novem mestu. Prepovedan uvoz prašičev. Lovrencu Iven iz Gor-njih Lakičev s Hrvatskega večkrat prepovedan. Dasi je bil že 18krat kaz-novan, večinoma zaradi prestopka proti temu, se vendar neče spameto-vati, ampak je 29. sept. t. l. dal svoji hčeri denar, da je šla kupovat v Kar-lovec prasce; izmed 12 se je posre-čilo staremu Ivenu jih spravili štiri domov čez mejo. Ker mu je pri tem pomagal tudi sin Ivan, je dobil oče 2 meseca, hči 14 dni, sin pa en teden ječe.

Sprijeno slanino je prodajal. Aloj-zij Rebeslini je imel v Mirmem dolu ogljarje. Te je zakladal med drugim tudi s slanino. Avgusta se mu je pa ta slanina spridila, a podjetni Rebes-lini jo je prodajal naprej, čeprav je bila vsa polna črvov, da je neki dela-vec zbolel na tem. Rebeslini je bil ob-sojen na 14 dni zapore in 20 kron globe.

Nogo se odrezal v goriški bolnici železniškemu delavcu Tomažu Dolja-nu od Sv. Lucije na Gorškem, ker mu je padel kamec na prste, mu jih zmeč-kal in se Doljan ni zmedel za bolečine ter osem dni še naprej delal, da mu je vsa noga otekla.

Čerkevni tatovi. V noči od 1. na 2. decembra so neznan tatovi vlomili v cerkev sv. Ivana v Gorici. Pri kipu Matere božje so vzeli dva uhana, na kar so prižigali 17 sveč, odprli s silo tabernakelj, vzeli iz monstrance sveto hostijo, jo pojedli ter nadomestili s križem. Vrh tega so ponenažili še cerkev.

Deset inženirjev aretiranih je v Tr-stu, ker jih dolže, da so poverjali ob-zgradbi nove alpeke železnice na Krasu.

Osebnost varnost v Trstu. Nedavno je šest neznanih zločincev napadlo ob 11. ponoči Atilija Ferra v ulici Ponte della Fabbra, ga pobilo na tla in mu ukradlo neki načrt, vreden 2000 K. Napadaleci so po činu hitro izginili.

Porotne razprave. Dne 28. novembra se je vršila razprava proti A. Derossi-ju radi tatvine na škodo. Fr. Marti-nelli, ker je bil znaknil hranilno knjižico iz zapuščine M. Martinelli-jeve in na njo potegnil denar na Montu. Obtožene se pripozna krivega, ali pravi, da ni kradel. V družini Marti-nelli je bil znan ter je delal zanj raz-ne reči, pokojna Martinelli je re-kla večkrat, da ga že oškoduje za vs-trud. Drugi dan po smrti Martinelli-jeve je šel k možu, in tu sta pregledo-vala hranilne knjižice. Pokazalo se je zapuščine 30.000 kron. Isti dan je vz-el hranilno knjižico, a kateri je govora v obtožnici. Na sled tatvini je prišel Martinelli, ko je malce pozneje zopet pregledoval hranilne knjižice s poš-tnim uradnikom K. Radica. Takrat se je pokazalo zapuščine 22.600 K. Na Montu so povedali, da je bil dvignjen na knjižico št. 28.151 v znesek 6000 kron v dveh obrokih. Derossija so za-prili. Pri preiskavi so našli knjižico in znesek 5580 K. Derossi je bil obsojen — V sredo in četrtek so sedeli na zatožni klopi: Iv. Gabrovec iz Zgoni-ka, ki biva 3 leta v Št. Andrežu, 45 let in po pokliče zidar, Ant. Gorjan z Vo-gričane, 37 let star, kmet, sodar Mar-telane v Gorici, doma iz Bukovice, P. Brajda, 27 let star, in 54letni Fran Mazka, obtoženi goljufije. S "poroki" in s ponarejenimi menjicami so sku-šali ogoljufati, oziroma so ogoljufali denarne zavode: "Cooperativa", "Banca popolare" in "Cooperativa agricola" v Gorici; pri prvi za svoto 900, pri drugi 1700, pri tretji 1000 K. Prva dva zavoda sta osleparjena, pri tretjem so preprečili osleparjenje. Kot garante so napisali premožne ljudi ter tako izvahili denar. Poskušili so svojo srečo tudi pri notarju Cibeju z legal-

ni človeka, kateri ne bi bil še čital v časnikih, ali slišal pripovedovati od lju-di o velikem znanju in silni zdravniški spretnosti, s katero vsako bolezen in vsakega bolnika ozdravi slavno Dr. E. C. Collins M. I., ker je ta slavn profesor edini zdravnik, kateri je napisal to prekoristno kn-jigo „Zdravje“, s katero je dokazal, da ni človeško bede, trpljenja ali bolezn, katere bi on popolno-ma in temeljito ne poznal.

Knjiga: ZDRAVJE.

Zatoraj! Rojaki Slovenci, mi Vam priporočamo, da se, ako ste ne-močni, slabi ali bolni, obrnete edino le na Dr. E. C. Collins M. I., ker Vam on edini garantira, da Vas v najkrajšem času popolnoma ozdravi, bodi si katere koli notranje ali zunanje telesne bolezni, kakor tudi vsake:

Tajne spolne bolezni mošk in ženske.

Ozdravljen. Reuma. Ozdravljena glavobola, boleznai kronične boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

Ozdravljena boleznai žolodca.

zajo, pa ni šlo. Gabrovec je valil krivdno vedno na druge. Zasluihanih je bilo več prič, tudi notarja Balaben in Rumer, ki sta imela opraviti z obto-ženci. Razprava je bila v knžala ob 11. uri ponoči v četrtek. Razsodba: Ivan Gabrovec je obsojen na 3 leta, A. Gor-jan na 14 mesecev, Jos. Martelane na 15 mesecev, Peter Brajda na 1 leto težke ječe, Fr. Mazk je opravičen.

Pred kratkim se je imela vršiti tudi razprava radi žaljenja časti proti Iv. Werku, uredniku lista "Gazzettino" v Trstu, na tožbo tržaškega odvjetnika dr. Staniča. Razprava pa je odmešena na prihodnje zasedanje.

STAJERSKE NOVICE.

Mariborske porotne obravnave. Za-radi poiziga je bila obsojena 28. nov. 18letna Ana Bauer dekla pri peku Grazerju v Ormožu. Deklica je doma iz Št. Petra pri Gradcu, je zažgala pet krat v času od aprila do avgusta 1905. Dolgo niso mogli zaslediti provzočitel-ja. Med tem je bil neki pomočnik ob-sojen, ker se je samilo, da je zažgal s cigareto. Sledečje se je posročilo izsle-diti, da je Bauer zažgala. Obsojena je bila na pet let težke ječe. — Isti dan je dobil delavca Kacjan Matija iz Novevasi pri Mariboru 8 mesecev ostrega zapora, ker je dne 21. oktobra v Mari-boru v prepiru udaril Mihaela Očič-nika s ključem po glavi, da je Očičnik čez štiri dni umrl. Obtožen je bil ubo-je, da porotniki niso potrdili tega vprašanja in so ga samo spoznali krive-ga prestopka zoper varnost življe-nja. — Dne 30. novembra sta sedela na zatožni klopi 26letni Jurij Habjan-ič, ki sta dne 24. septembra ostrela delavca Kopfensteinerja in ranila del-avca Žička v tepežu v Leitersbergu pri Mariboru. Obsojena sta bila: Ju-rij na 10, Jožef pa na 8 mesecev ostrega zapora. Porotniki so ju namreč spoz-nali krivim samom pregreška zoper varnost življenja. — V petek, dne 1. decembra je bil obsojen 53letni del-avec Anton Ahee iz Cvetkove na 8 let težke ječe. Ahee je ugal dne 9. ok-tobra hišo posestnice Marije Rep v O-sluševih. Stori je to iz maščevanja, ker ga je Rep, pri kteri je služil za hlupca, odpodila iz službe, ker je za-čel pijančevati. — V soboto, dne 2. de-cembra se vrši obravnava proti 23letni Ani Komes, dekli v Sv. Barbari v Ha-lozah. Dne 10. septembra je Komes, ki je doma iz Višnice na Hravskem, umorila svojega nezakonskega nov-rojenčka. Obsodbo priobimo prihod-nje.

Radi mnogih požigov so v Mali Ne-delji aretirali orožniki posestnika Au-tona Majcena.

Vmrla je v Sv. Marku pri Ptujju so-ropca prejšnjega nadučitelja, gospa Možimova.

Mariborske porotne obravnave. Za-radi poiziga je bila obsojena 28. nov. 18letna Ana Bauer dekla pri peku Grazerju v Ormožu. Deklica je doma iz Št. Petra pri Gradcu, je zažgala pet krat v času od aprila do avgusta 1905. Dolgo niso mogli zaslediti provzočitel-ja. Med tem je bil neki

bilo čez hrbet; a ona mu je vrnila; vzpela se je kvilju, da je mislil dohtar zdaj, zdaj se prekopiene vznak, potem pa stopi čez zopet na prednji nogi udarila z zadnjima nazaj in zadelala ob svetilko na vozu, da je v kosih sprila na vse strani. Konec jo še enkrat ustriže z bičem pod trebuh; sedaj je bilo kobilu dovolj; kakor bi trenil, se je zasakala nazaj nizdol, in voz, ki se k sreči ni prevrnil, se je jel pomikati za njo. To čutili in v divji dir skočiti je bilo kobilu samo eno; in sedaj je tudi vajeti niso držali; divjala je po bliskovito dalje in voz za njo je poskakoval kakor riba na trku in pri prvem ovinku se je usoda izvršila. Koleselj je priletel ob cestni odrači, dohtar Konec pa z glavo napreč čez prvi sedež v velik mehak kup cestnega blata, ki je bil nakopičen tam ob strani. Kobilu se je odgrgala in z nekaterimi ostanki svoje oprave dirjala dalje.

Ne pripovedujem, kako se je vračal dohtar Konec domov, niti ne zapisem trdega razgovora njegovega s krčmarjem zaradi polomljenega voza. Le to moram omeniti, da je drugega dne moral mešetar Hvale pred razjarjenega dohtarja.

„Vzemite mrcino nazaj, meni pa vrnite denar!“ je vpil Konec. „Gospod, kup je kup!“ — pa, žival je dobra. Vi ne ravname prav z njo!“ „Beži, beži — osel!“

„Vpreziva jo še enkrat, gospod!“ sili mešetar.

„Nikoli več! Dovolj imam!“ kriči zdravnik in mlo pogleda na blatno obleko, ki se je sušila na steni.

„Denar nazaj, pa kobilu vzemite!“

A to terjanje je bilo zaman. Mešetar se je izmuznil iz sobe in iz vasi, in dohtar Konec se je šel tisti dan moral voziti s krčmarjem konjem. Njegov sivec pa je stal v hlevu.

Povedati moramo, da so ga potem še parkrat poizkušali — ali konj je bil uporen in polkarjen za vožnjo — dohtar pa jahati ni znal.

Prodal ga je v veliko izgubo ter bil vesel, ko ni bilo treba več plačevati krme. Novi svoj voz in konjsko opravo je dal krčmarju v namestilo za razbiti — koleselj.

A nič ni tako prikrito, da bi ne bilo kdaj oči!

Ta prislovica je obveljala tudi tu.

Dobro mesec dni pozneje so klicali dohtarja k mešetarju Hvaletu, kterega je bil na sejnu konj tako udaril, da mu je zdrobil kost na nogi. Hvale je ječal v groznih mukah in rotil zdravniku pri vseh svetilnicah, naj mu pomaga. Ta je bil početkom še malo nevoljen, a mešetar je jel stokati: „Gospod, pomagajte — plačal bom, pa še nekaj — nekaj vam bom povedal!“

„Kaj?“ „Potem, potem! Prej pomagajte!“ „Ne, prej boš povedal!“ je dejal Konec trdotravno.

In Hvale je res začel pripovedovati, da on ni kriv, da so Konec tako osleparili s konjem. Pregovarjal ga je le župan, ki se je bal izgubiti dober zaslužek, da je pripeljal upornega konja in takisto vzel Konecu vse veselje do konjske posesti.

Dohtar je besnel; pomaga je sicer Hvaletu, kolikor je mogel, in potem drži domov. Odgovedel je še tisti dan krčmarju vse, kar je imel pri njem, ter se preselil h konkurentu in hudemu naprotniku županovemu, in sicer k tistemu odbojniku, ki je edini glasoval proti Konečevemu imenovanju.

Vendar tudi to je bilo nepremišljeno! Zameril se je odločujočim osebam v Kolibji vasi in ko je še po nesreči neobstajali izšli zdrav voz namesto bolnega, je bilo Konec njegove priroke. Zalostno je gledal časih z okna, kadar je videl katerega mestnega zdravnika drnjeti po cesti mimo; ponj pa ni prišel nihče.

Par let je še potrpeal, a potem se preselil drugam, kjer se mu godi zopet dobro; konj pa ne črpuje mi več.

Rejenčeva osveta.

„Kaj je? Kdo trka?“ zavpije gospodar, ki navzile pozni uri še bdi ob široki jevorjevi mizi v oglu prostorne sobe; za počjo ležita dva krepka hlapca in smrtna, da kar grmi od sten; drugi domači ljudi ni videti, in vse, zlasti pa par debelih, okornih cepev in pa dvoje na dolga ročaja nasajenih bradine, feterih osti, se ostro brušeni odsvitaba ob tuči lesčerbe, in četero ovrje sloni ob odprtih sobnih vratih — vse to praša, da žive prebivalci te lepe domačije v nekem izvanrednem stanju. Godilo se je to meseca rožnika 1809. leta.

Kranjsko je zasedel Francoz, toda avstrijske vojske mu niso dale miru. Okrožni glavar ljubljanski, grof Hohenwart, je bil zapovedal, da se dvigne občina črna vojska, zlasti po Goronj sklem in ob štajerski meji. Ta klic je odmeval povsod, in dasiravno so se mu rodovoljno odsvitavljale fantje in možaki od vasi do vasi, — vendar ni imel nobenega zmagane uspeha, ker je primanjkovalo pravega reda, prave sločnosti in primerno stroge uredbe. Prvi črnovojniki so postali v kračnem pristni cestni roparji in napadovaleci in o tem vedlo še dandanes mnogo povedati od Trzina in Bistrice gori po Črnom grabnu do Trojan in do štajerske meje, in nasleditara stara ženica prerokuje gorjuna med vso dolino za čase, ko se zopet prikaže Francoz v njej.

„Kaj je? Kdo trka?“ zavpije vnovič gospodar, in hlapca skočita raz poč.

„Je li kakov Francoz?“ vpraša eden in seže po nasajeni helebarđi.

„Potrpi,“ veli gospodar, „bom jaz poprašal!“

Počasi stopi v vežo k zaprtim hišnim vratom in ponovi svoje vprašanje.

Polotihu, zagrieno jokanje in medtem otroško vikanje sta bili odgovor.

„Odprimo,“ reče gospodar.

„Kaj pa, ko bi bila to le kačka — past?“ meni eden izmed hlapcev.

„E — kaj — saj smo trije! Desetih se ne bojimo!“ pravi drugi.

Gospodar premišlja, a potem odčne zapah, in hlapce pomoli z leveo lesčerbo iz veže, z desnico pa bradinec pred se, da se ubrani navideznega napadnika. Pred seboj na cesti ugledajo mlado in slabo opravljenega žensko, ki tišči kričečega dojenčka k sebi.

„Kaj je? Česa iščeš tu?“ reče gospodar nejevoljno in osorno.

„Naprej ne morem več! Vzemite me za to noč pod streho!“ prosi ona.

„I kajpada? Dandanes ne jemljemo vsakogar med svoje štiri stene! Od kod si se pa priklatlila?“

„Pustite me noter! Dajte mi toliko prostora, da sedem in se malo počijem — potem vam povem.“

Nebo se posveti od iskrega blišča in tam izza Kamniških planin zabučni votel grom; nevihta se bliža.

„Pojdj noter!“ veli gospodar, hlapec pa sveti še po cesti naokolo; a nikogar drugega ni videti.

Ženska nese dojenčka v sobo in sede za mizo, drugi pa zopet zapahnejo vrata; potem ležeta hlapca vnovič za peč, gospodar pa prinese latvico mleka in hlebec kruha, ter deje dobrovoljno:

„Na — jej!“

Trebalo ni dvalčrat veleti; tukja se je slatno spravila na ponujeno večerjo.

Medtem si lahko ogledamo — dasi je temno — to domačijo in njene prebivalce.

Prav ob veliki ljubljansko-dunajski cesti, v Dobu, je stala tedaj — in nekaj je še dandanes stoji — ta prostorna, v enem koncu zidana, v drugem lesena kmetijska hiša. Bila je visoko dvignjena in imela nekaj, kar bi imenoval prvo nadstropje, dasi je bilo le pravo podstrešje; a keroginkrog istega, nad pritišnimi sobami je bi napravljena ličen, z razglanimi deskami ograjen hodnik, za njim pa v podstrešju, ali rečemo v prvem nadstropju par ločenih prostoro, kamric, kakor so jim rekli. Zada za hišo je bilo prostorno dvorišče, in ob straneh hlev, kozole in druga gospodarska poslopja, ki so potrebna, da se pravilna obdeluje „oel grunt“, ki je bil tedaj last Petra Svetlina, štiridesetnega moža, ki smo ga ranikor pustili v spodnji sobi v družbi tukje, ki je je usmiljeno vze pod svoje streho.

Peter Svetlin je dober in priden gospodar, ki se neumorno trudi na svojem polju, pezi na to, da se Bog spoštuje in moli v njegovi hiši, in da mu rodnina in družina ne hodi po krivih potih; kdo paš gospodarji in zapoveduje v deželi, do tega mu dandanes ni mar — naj bo Avstrijec ali Francoz, — da vsekakor mora vsakemu dajati. Samo ta nered, to vedno nastanjanje vojakov in potem celo to, kar imenujejo „črno vojsko“, to mu ne ugaja. Uvidel je, da je najbolje v takih razmerah, ako si človek napravil sam svojo „črno vojsko“, ali boljše rečeno: — domačo stražo; in tako ustanovi s svojima hlapcema, kakor smo že videli. Namen mu je bil varovati se po noči prilepencev, ali celo malovrednih domačinov, ki pod krinko, da so „črnovojniki“, nastavljeni proti Francozom, napadajo in odirajo rojake. — Ženo in dva otroka pošilja spat gori „na mostovž“, kakor ga imenujejo; v istini je to prvo nadstropje, oziroma podstrešje, in tam nočujejo tudi dekle.

Ta dan popoldne je bilo čuti od Kamniške Bistrice sem gosto streljanje, kmalu potem, ko je mala družba francoskih častnikov deloma na kmetijskih vozih, deloma na konjih, in spremljana od četice vojakov, krenila mimo Doba. Svetlin je spravljal seno na travniku ob Radomlju in, ker je bilo čuti tako streljanje tedaj skoro vsak teden, se ni zmenil za to. Zvečer pa vendar ni hotel iti spat, ter je nastavil svojo domačo stražo. Žena in otroci so mu bili pripovedovali, da so peljali pozno popoldne mimo po cesti nekaj ranjenih Francozov, ki so venomer stokali in vpili: „mundi, mundi, mundi!“ Pa temu vzdikuje je bil že privajen; vedel ni, da je to „mond dien“ — „moj Bog“ — a je v zadnjih letih ga je slišal mnogokrat in zato je dejal sedaj le hladnokrvno: „Ej — vsak Francoz tako vpilje!“

„Pa ti, Janezek,“ — je vzel nato svojemu petnajstletnemu sinu, — „da se mi ne vikaš v te neumnosti! Delati moramo, delati, — oni naj se pa tepo! Pa varovati je treba — hišo in hlev tujih prilepencev! Kar mi porošil dajmo po postavi, daj mu, če ne, ti moriš vzame, in ti nimáš nobene pravice! Če pa brez pravice pride, odpodi ga kakor steklega psa!“

Latvica, prvaj polna kislega mleka, je sedaj že prazna, in dojenček spi. Hlapca na peči zopet smrtna.

„Odkod pa si ti?“ vpraša Peter malo ravnodušen, malo opresen, zakaj tudi v njem se je bil vzdudil smn, da je vse to kačka „past“, ki mu jo je nastavil skrivit rokovanjč.

„Francoz smo vozili,“ odgovori mlada žena; „tam od Zagorja sem je vozil moj mož, in jaz sem šla z njim, ker ni nikjer več varno, tudi doma ne; — pri Bistrici pa so nas napadli, — domači ljudje so bili, — in puške so

imeli, in moj mož je padel zadet od kroglice v voza, Francoz so šli nazaj, jaz sem se skrila v raketovje za bregom in sedaj sem tu!“

„Hm, hm, čudna je ta,“ mrmra Peter, zakaj, dasiravno se je v onih vseh letih časih tudi čuj nenavadnega pripetilo vendar mu ta pripovedka ni šla prav v glavo in razum.

Ženska si briše oči in teši otroka, ki hoče vnovič na glas vpiti.

„Videla sem, da so mojega moža tudi na voz položili, preden so bežali, a jaz nisem mogla za njimi!“ reče potem; „jutri pojdem, — nočoj me še pustite tu!“

Grom, ki buči vedno bliže in bliže, podpira njeno prošnjo in gospodar vstane in odpre sosednjo sobico, veče: „Tu notri pojdi! Postelj je tu in odeja tudi!“

Žena se odpravi kmalu zahvaljujoč; Peter sedaj tudi v prvi sobi vpihne lesčerbo ter leže opravljen na dolgo klopa za mizo.

Zunaj že tahi vihar, blisk za bliškom svita skozi mala, ruzka okna, in grom pretresa celo stavbo. Kmalu se vlije ploha, in med tem šumom, vihranjem, gumenjem in bobnenjem spe vsi prebivalci hiše sladko in trdo, kakor bi bivali majstrožji mir zunaj in nad njimi.

II.

Nevihta poleže proti jutru, in ko se jame dmiti, so spravila hlapca raz poč; gospodar, ki je najdalje bdel, leži še trdno speč na klopi. Hlapca imata opravila v hlevu, kjer pastir že poklada živino. Nebo je jasno, a mravno je še; gori nad Črnim grabnom se polagoma rdi obzorje. Vrata v sobo, kjer spi Peter, so ostala odprla, isto tako večne duri.

Tedaj pa se odpre nenkrat potihoma vratica iz male sobice; kamor je bil poslal gospodar nekoliko ur prej onega napričakovanega gosta, in isti, — mlada žena, — se priplazi počasi, bosa in po prstih, plaho se oziraje na spečega Petra, — iz kamrice, vnu v vežo, na cesto in — nikjer je ni bilo več, ker videti je ni mogel nihče, ko nikogar ni bilo na cesti.

Gori v prvem nadstropju se jame tudi gibati. Janezek, domač prvorojenec, pride prvi po stopnicah ter krene naravnost v hlev. Za njim prilzejo po okornih stopnicah sestre in obe dekli — vse še dokaj zaspame, in vse tri stopicejo v kuhinjo. Mati pride takoj za njimi, a tu se vzduditi tudi oče Peter ter se zravna široko zevajoč raz svoje tado ležišče.

„I — kaj pa je bilo vendar nočoj?“ vpraša mati Polona; „preden je gromelo in treskalo, ste imeli tu dobi nekaj, — tako da se je na oni konec čulo!“

„Le potrpi malo!“ deje Peter, kmalu boš videla, kaj je bilo; pa sedaj ju pusti epati!“

„Koga? Katera dva naj pustim spati!“

„I — no, ona dva, ki sta tu notri! Saj ti ne uideš!“

„Jaz sem že hotela nagati lub in reči dekli, da naj gre najprej gledat, kaj je tu dobi, in zapali naj par šibice iz butare, ko je tako treskalo; in potem se mi je dozdevalo, da vpije otrok tu doli!“

„I — pusti, pusti, Polonica! Otrok bo vpil, — kje bi ga vzeli?“ se čali Peter. „Sedaj pa ne gostoli preveč, da se ona dva — tam notri — ne vzdudita. Spita naj, dokler jima je dano!“

Polona je silno ravnodušna, a možu se navadno uklanja; zato se umakne tudi iz sobe in gre k deklam velevati, ki pripravljajo kosilo za ljudi in kotel za prašče.

Svetlin raztegne še parkrat svoje dolge, koščne roke v zrak, pritegne predpasnik in gre počasi skozi spodnja vrata na dvorišče, kjer delajo sin in hlapca. — Tu doli je vse v redu; živina ima svojo karmo, in hlapca vozita gnoj na kup, ki je že zopet visoko vzrastle tam v zadnjem koncu dvorišča, dasi so ga pred nekoliko tedni pospravili dočela na zeljnik; Janezek popravlja grabljišče, ki se je bilo strlo prejšnjega dne.

„Tisto zadnjo — tam v Šprinklji bomo pokosili! Dvakrat treba udariti!“ pravi Peter.

„Ali takoj?“ praša prvi hlapec.

„Beži no! Po kosilu! Saj ni za — pol ure!“

V resnici je bilo več sene tamkaj, nego ga je v treh urah mož pokositi delavskim močem, s kterimi je razpolagal ta dan Peter Svetlin, pa on je rad tako cenil, češ, potem bodo pridno prišli koso k tlom.

V tem trenutku se začuje silen, — dvojen krik tam izza spodnjih vežnih vrat: eden je prihajal, kakor so vsi slušalci takoj spoznali, iz grla matere Polone, drugi pa je bil tenak in bodeč, kakor krik zaječev, kadar ga pos za grabi.

Peter, hlapca in Janezek dero vsi proti hiši, in iz šušinje priteko tudi dekli in domača hčerka.

„Torej — to si dobiš nočoj!“ vpije Polona, in na ličih ji je videti, da jo čisto druga jaza grabi, nego edino ta, da je taj dojenček pod njeno streho, ki ne bo z njim vedela sedaj ni kam ni kuko.

„I — kje je pa mati?“ deje Peter ravnodušno.

„No, ti boš paš vadel — kje je!“ se zategotja Polona. Hlapca se smeljata v ozadiju, in to ženo še bolj razburja.

„Ah, tako? Menda ste vsi spoznavljeni? Na — tu ga imaš — jaz pa grem!“

Sedaj Peter ne ve, bi se li smejal ali jezil. Pa priravnega mu dobrota zunan takoj nevojo, in šalasi se, vzame kričečo dete v roke in ga da Janezku, veče: „Drij, pogledimo, ali mati še spi — kaj!“

„Kaj bo spala?“ vpije Polona,

„vse je prazno. Ležala je pač tam v kamri, a sedaj je mi, in samo tale otrok je vpil tam notri.“

To je pa tudi Petru zagonetka, da strmeč pogleda ženo.

„Ali je ni tam?“

„Ni je, in je ni! Kdo ve, kaj ste uleganji po noči?“

„Ah — mati, prav nič,“ se oglasi eden hlapec, ter razlaga, kaj in kako je bilo, ko so tukjo sprejeli v hišo. — Medtem brska Peter po kamri, in ko so vrne, se ozira po domačih, kakor bi hotel pri vsakem pomoči iskati.

„Ni je! — Kam je ušla baba?“ reče skoro plaho, kakor bi se bal, da se je zgodilo s tem begom nekaj usodnega zanj in za njegovo hišo.

Polona je potolažena, a — otrok — kam z otrokom?“

„Iskali jo bomo! Ti Jurče, skoči, skoči gori proti Kranjji,“ — deje gospodar prvemu hlapcu, „morda jo ulovši, in pa gori na Brdu naznani gospodski — kaj in kako! Mi ne bomo redili tujih otrok!“

Hlapec je izvrševl tega naloga ljubša, nego košnja v Šprinklji, in zato se takoj odpravi ha pot. A tudi drugi ne grede kositi. Okolo dojenčka, ki jim je bil padel kar tako na vrat na nvo, se vrta vsa družba; mladim je takoj priljubjen, dekli in domača hči ga pestujejo in gugljejo, Janezku se smili, drugi hlapca pa je prvi, ki izreče misel: „Obrdržimo ga, mleka imamo dosti pri hiši!“

„Jaz ga ne maram!“ reče Polona; „še tega nam je treba v teh žalostnih časih!“ Gosposka naj ga dene, čamor hoče. — Saj se ne vemo, je li krščen?“

To je bil razlog, ki je vse osupnil. Samo Peter ostane miren in premišlja nekoliko časa; potem reče: „Potrpi, Polona, — Jurče bo baba našel, ako je le mogoče; — ako je ne uлови, potem grem k županju, in z njim se bova dogovorila. Sedaj dajte fantičku mleka, da ne bo tako silno vpil.“

„Pa ga nečem in ga nečem!“ kriči Svetlina, „to je rokovanjski otrok; iz tega ne bo nikdar nič prida, in nam prinese nesrečo v hišo!“

„Oh, mati, obrdržite ga! Glejte, sedaj je že popolnoma miren!“ se oglasi hčerka proseč, in tudi drugi pritrjujejo.

Sedaj nastopi še druga pomoč na korist otroku v podobi stare Petrovne tete, ki ima preužitek pri Svetlinovih, in s katero dobro ravna, ne le ker so v obče dobri ljudje, ampak tudi, ker vedo, da hrani ona še vreočo starju tolanjev, in o kteri sodijo, da jo dobi enkrat tisti, ki je najbolje ravnal s staro ženo.

Ta teta Urša se oglasi na stopnicah in ko ji dopovedo dogodek minole noči, pritrdi takoj Petrovemu predlogu; s tem je usoda mladega bitja za sedaj odločena. Tudi mati Polona nima ugovora več.

Dopolndne stopi Peter v župnišče in povpraša, bo li treba dete, ki je komaj teden staro, in o kterem se ne ve, je li krščen ali ne, krstiti, da bo imelo vsaj pravo krščansko ime. Tam mu razlože, da se mora to na vsak način zgoditi, ako se ne dočene kmalu, da je otrok že krščen; če se doli mati, — bo paš vedela kaj o tem; ako pa ostane otrok zapuščen in ga se smatrati pravim najdenecem, potem ga treba krstiti — pogojno, kakor veleva cerkev.

Zvečer se vrne hlapec Jurče s poročilom, da „babe“ niso videli nikjer; od francoske vlade opovabljeni župan na Brdu pa mu je rekel, da morajo otroka obdržati v oskrbi, dokler se ne dočene kaj več o arjem in njegovi materi.

„No, sedaj smo pa dobri!“ se zasmjeje Peter, „sedaj ostane pri nas!“ Svetlinovi so bili res dobri ljudje, in ta novi prišlec jim ni bil nikakor „neprijetiv“, nego imeli so ga takoj kot svojega, kot domačina, da, skoro kot sorodnika. Ta morda nerazumljivi čud opazujemo na Kranjskem lahko še dandanes, ko vidimo, da starši, roditelji izvršujejo rejnecem ali rejnkam svoje domačije ter odpravljajo lastne otroke s primernimi dotaji. Na videz je ta čut neumljiv, a v resnici ni nič drugega, kot izraz zaupanja do onega, o kterem se misli in soči, da bo bolje ravnal z izročevalcem, nego lastni sin ali priženjeni zet; žalibog, da se rejenčki mnogokrat boljši od domačih otrok.

Čez teden dni, ko je bilo vse povpraševanje in iskanje po ubegli mladi ženi brezuspešno, nese otroka h krstju; Peter in teta Urša sta botra in krstjajo na ime sv. Andreja, — teta Urša je tako hotela, ker je bila mnenja, da ga bo ta patron najbolje varoval v nezgodih, ker je bil sam „kriščen križan.“

— Peter pa mu da svojo priimek: Svetlin.

„Ako bo pošten in priden, — saj mene ne bo bran, da nosi naše ime!“ deje ponosno, kakrščen je naš gorenjski kmet.

III.

Burni časi so bili tedaj na Kranjskem in zlasti, ko so se jela avstrijska oblasta umikati, tedaj je kar vredo po cestni progji od Ljubljane do Učaka. Naravno je, da se tudi francoska gosposka ni brigala za taka mala vprašanja, kakor je to, da je taja žena pustila malega dojenčka v tuji hiši.

Vse preiskovanje zastane kmalu, in nihče več ne povprašuje, odkod se je vzel mali Andrejček. In to pride vnovič dočela od avstrijske vlade, tedaj tudi Svetlinovi nihče ne draga in ne povprašuje, odkod je ta fantič; on reče, se igra, potem pase in naposled je čvrat fant in velja, kakor bi bil porojen na tem domov, v tej občini.

Petindvajset let mine za onimi dogodljaji, in kakor povsod, je pomati tudi na Svetlinovem domu ispravnobobo, ki jo napravi taka doba.

Oče Peter je preužitkar; izročil je že pred mnogo leti svoje imetje zetu, ki se je ponujal z lepo odpraviščino po starših. Hšeri izgovori obeto doti, sin Janezek se pa prav v istem času oženi gori v Vrbo ter tam kot zet prevzame lepo posestvo, seveda z bremenji, običajnimi takrat, kakor dandanes, pa nikakor ne tako obšutnimi, kot sedaj, ko dohodki, ki ga nam daje zemlja, ne raste tako, kakor naše potrebe. Mati Polona pa počiva že davno doli na pokopališču ob cerkvi sv. Martina; le teta Urša noče umreti. Še vedno tiči skoro vse dan gori v sobici za hodnikom boleha, nad osesdeset let starna, in sedanjji gospodar, Petrov zet, je ne gleda nič kaj prijzno, kadar prilze po stopnicah na dvorišče.

A vse drugače je Andrej! Čut, da ata oba, teta Urša in on, kar nekako priložnostno ob to hišo, ju združuje v menjesebni ljubezni; do drugih ju navdaja za zavest, da ima teta tu neoporekljivo pravico do kota in živeža. Andrej pa darilo sto goldinarjev, ki mu ga je izgovoril Peter, ko je izročil zetu svoje posestvo, in ču ga terja sedaj lebko, kadar hoče, ko je izpolnil svoja leta. Poleg tega pa domači še vedno spoštujejo tisto vreočo tolanje, ki jih hrani teta Urša nekje v svoji kamrici.

Po hiši teka in šviga sedaj, dela na polju, grabi in razstija seno po travnikih, pieve na vrtiču, ali pa lupi krompir v kuhinji za vsakdanje kosilo — mlada domača hčerka. Tudi njo so krstili Polonice iz hvalečnosti do stare matere, ki ji je bila botra. Edini otrok sedanjih gospodarjev je to, več jima jih Bog ni dal. Tudi ta je zrastle teti Urši prav živo v srec.

Andrej je štel mende osem let, ko je babica prinesla Polonice v hišo, in odkar je začela ta telcati po cesti in trati, od tedaj sta si prijatelja. Danes ima on petindvajset in na kaših sedemnajst let, pa dorasla je, močna in krepka, kakor bi jih imela dvajset.

Enkrat, ko spravljata žito v spodnji kozoček, pomeha Andrej, ki vrida snop, ter seče na „hlapca,“ vissečega v „Polonica, — bi li me hotela rada imeti?“ reče potihoma.

Ona zardi in vrže pšenični snop ob tla.

„Beži, beži, prismoda! Kaj bi tako govoril!“ Obrne se v stran in pobere počasi zopet snop.

„Jaz mislim, Polonica, ko bi se mi kdaj vzela? Saj oče ne bodo ludi, kaj misliš?“ reče Andrej, še vedno na hlapcu sedeč.

„Pa povprašaj!“ se zasmjeje deklica.

„Ali je tebi prav tako?“ vzdikne on veselo.

„Pusti to!“ pravi ona, „tu imaš snop in vložj ga!“

Reki mu pomoli snop in vsa rdeča je v lice.

Andrej se zravna na hlapcu, in nobeden ne govori več, ampak oba hitita z delom, kakor bi s tem hotela zakriti svojo duševno razburjenost, veselje in srečo.

Nihče domači, samo teta Urša izve o tem razgovoru, in ona je zadovoljna. Dejala je tudi, da bo govorila prvo besedo s starši.

In govorila je res; pa s — kakim uspehom? Najprvo pri starem očetu — Petru. Ta kima in kima — vseeno mu, je ako ali tako, da ima le svoj živč in svoj boter. Mlada dva, sedanji gospodar, Tine mu je ime, in žena njegova, pa jamehta kričati na ves glas:

„Kaj — ta prilepeneč, ta rokovanjč? V našo hišo dobito lahko drugega zeta s tisočakom v rokah, — ue pa bi takega redili!“

Tetino ugovarjanje in prigovarjanje ne pomaga ničesar. — In kako bi tudi?

Gospodarstvo je šlo navzdol, in Tine že sedaj misli na bogatejša zeta in na koto, ki bi v njem brezkrbno počival. Zato je vse pogazanje zastoj, tembolj, ko tudi mati vsemu pritrjuje, kar govori mož. Par tednov pozneje se lotita hčere, ko vidita, kako blede in lotrta hodi okolo in da svojega posla ne opravlja več tako veselo, kakor prej. Uspeh tega razgovora je tajna zarota proti rejnkem Andreju.

Služil jima je do sedaj pridno, brez ugovora; po denarju, ki ga ima vključnega na posestvu ne vpraša nikdar, niti po obrestih, niti po plačilu za svojo službo. — A sedaj je v očju obeh — prilepeneč, rokovanjč, malopredneč! — Troba ga odpraviti!

Gospodar Tine si izmislil izvrstno sredstvo.

V nedeljo popoldne sedi v krčmi selskega župana — „rihtar“ so mu tedaj rekli, — in ker vrela polič za poličem na mizo, ima kmalu lepo družbo domačih večjakov obrog sebe. Dandanes je poseben dan. „Rihtar“ je dobi ukaz, da treba nekaj vojakov, novec postaviti k domačemu polku; leži na tleh in joče, da se Begu usmil, stari oče Peter se tresne za mizo, hlapec, ki je ušel nevarnosti, a kteri je bil sodil, da preti njemu, — kolne na glas, dekli stočejo, — gospodar Tine pa sedi v kotu pri peči, in ko vsemu viku in kriku le ni klonca ni krajpa, počasi vstane ter deje:

In vendar!

Filip prijatelju Bogomilu. (Nadaljevanje.) "Hvala, gospod profesor! Bodi mirn, Amor!" Te besede pa so namenjene malemu pečku, ki vselej zarenči nad mano, ko stopim v gospodično sobo. In to valed mesec za mesecem. Na drugi strani pa stanuje neki duhovnik v pokoju. In ta me tudi ne moti. Kdo pa biva spodaj v prvem nadstropju, tega ti v resnici ne morem p. vedati. Stanovalec tam doli se hitro menjajo — ali kaj mi to mar!

Tako je moje življenje mirno, kakor poteček sredi gozda, skozi evetje in visoko travo tiho liče. Sedaj pa pomisli, ako bi bil oženjen. Tisto vedno kletanje, besedovanje, jezikanje, kričanje in jokanje! In otroci? No, saj ni, da bi govoril! Pa gledaj nad vso to jezo bi bil skoraj pozabil, čemu ti pišem to pismo. Čudec se bere, kako prideš ti v to javkanje moje in srdito vprašaj, kaj to tebe skrbi, ako se jaz vprežem v zakonski jarem, ali ne, in prav praviš! Odpusti mi! Ali ti zakonski vinopivec so me res razjarili! Oženil naj bi se, in jaz!

Prijatelj, nekaj si željo izrekel, da bi rad enkrat z mano preživel tista dva meseca, ko sva prosta svojega poklica, z mano — v moji domači dolini. In gledaj danes se sponinjam dane mi obljube. Oj ti še ne poznaj te krasne doline, skrite v najkritejšem kotu slovenske domovine; ne poznaj njenih gozdov, njenih voda; če pa ti povem, kako prebivam v tej dolini, napolni se ti srce s poželenjem in hrepenenjem bodeš v ta raj in hotel bodeš k meni. Jaz pa te sprejemam z nepopisno radostjo, in potem bodeš sam videl, kako je in kak!

Ne menjal bi s kraljem kadar hitim proti svojemu domu! Vse mi je sicer pomrlo in edini sem svoje rodovine še na svetu. Ali spominam na pokojno so se polagoma odkrivali, otemneli in nič več mi srca ne napolnjuje divja prva boleat, ako se spominjam onih, ki spe po grobovih. Sam sem v svoji rojstni hiši ali vendar ne nesrečen. In kaka hiša je to! Vsa starodavna še; okrog okenj tiste rdeče poteze, streha slamnata, in do veže visoke stopnice. Po zidovih pa se kažejo očem se vse tiste nepopisne podobe ki smo jih otroci z ilovico namazali po njih. In v hiši še tiste ozke klopi in ob stenah še tisti svetniki kakor pred petdesetimi leti. To je ostalo; oni pa, s katerimi smo se kedaj radstali v teh prostorih, oni so pomrli ja res pomrli!

Okrog hiše imam vrt poln starega drevja, ker moje srce se ne more premagati, da bi dal posekati te stare znanee otročjih svojih let in otročjih let svojih očetov. Sedaj pa še skoraj vsi točno dvigajo suhe vrhove proti nebu ter žalostno zro na mladi naraščaj pod sabo. A tega sem zasadij jaz sam z lastno roko! Te cepljenec pa gojim ter jim strežem od jutra do večera. To ti je dela, da obiščem vsacega ter otrehim vsacega gosienie in druge nad lege! Če mi je pa vroče ležem v hladno travo in zrem pod se v d. l. na travnike in polje. Delavci po njivah mrgoleci pa se ozirajo proti meni ter si pripovedujejo: Posavčev profesor je zopet tu, sedaj bo pa gotovo lepo vreme!

In tako je, tudi nebo mi je milo! Kadar sem jaz v svoji domaciji, tedaj je dolina preprežena skoraj vedno s tistim italjanskim obnebjem, ki je čisto kakor ribje oko. Končno pa sem ti prihranil še najbolje, da vidiš, kako sem mislil na te in tvoje drago mi prijateljstvo. To pomlad sem si nekoliko streljajev od domače hiše, na man in holma, postavil leseno kočico, v tistena čarobnem in zračnem prostoru, kakor se vidi po "Svajca visokih gorah." To ti je polslojce. Okrog in okrog ga senčijo stara orehova in česanjava debela! Prijatelj kadar ti ta spomladi eveto! Samo pri razgledu v dolino sem posekal drevesca, da se prosto vidi iz okenj in malega balkončka - ki je tudi tu) v dolino. In ravno iz okenj tvoje sobe! Prav res tvoje sobe! Hišica ima namreč dve sobi in sredi med njima vežico — seveda vse v minijaturi. Ali saj ni, da bi popisal! Pridi, da vidiš in občuduješ sam! To pa naj ti vendar še povem, da sta sobici opravljeni kakor budoar dvorske grofice. Pri oknih bele preproge, mala mizica postelja in druge take podrobnosti!

Poglej, prijatelj, tako bivališče sem pripravil nama, ker tudi moja sobica ima krasno opravro (veliko zrcalo in mehke fotelje). Pridi torej gotovo in sam pogled! Sedaj, ko si izvedel, kako pristanišče imam za se in za svoje misli, sedaj pa vprašam še končno: čemu naj bi se ženil? — Nikdar! — II. Pišem mi da ne prideš, da ne moreš priti — ker se misliš ženiti. Horribile audita! Pričakujem te drugo leto, do tedaj se morda že naveliš — svoje žene vsaj za nekaj dni. Ali čudno je pa vendar! Torej tudi ti hočeš med filistre, piti zvečer takisto kivo vino, hladno in skrbno na čas pazbo. Fal-len seh' ich Zweig auf Zweig! Da, tako usoda vsacega udari! Jaz pa vendar ostanem sam, kakor Katon do zadnjega trenutka sovražeh absolutistične, zakonske verige.

Sicer pa ti moram povedati, da sam ravno sedaj sila slabe volje. Moral bi že doma biti, v svoji dolini, vsaj pet dni že. Ali človek obrača, gimnazijski naš ravnatelj pa obrne. Vse sem že imel pripravljeno in skoraj sem že hotel oditi. Kar se mi prikaže hudobni duh v podobi tega ravnatelja slakko proseč, da naj bi bil tako dober, ter naj bi v red dejal — gimnazijsko knjižnico. In tako sem se (dobra in slabotna duša) vpregel ter u-redoval celih pet dni ter metal skupaj umazane knjige, da je bilo veselje. Zunaj pa je solnce sijalo, prijazno in vabilno, da sem moral kleti iz dna svojega srca. Kdo bi ne? — Ali jutri gotovo odidem. Končno ti pa še razodnem občutke primernega usmiljenja, katerega sem poln do tebe, izgubljenega zakonskega kandidata. Drugo leto teda! — III. Prijatelj zblaznil bi, po tleh se metal in roval si lase! Komur je sreča dar bila klofuta, saj veš, kako poje naš Prečeren! Komur je toraj sreča dar bila klofuta, ta ve, kako mi je. Najprej tvoje pismo, da ne prideš, potem, da se ženiš; in sedaj pa še to, in to je najstrašnejše! S Hamletom bi jokaj, boril se in postal, samega sebe raztrgal! Popil Nilove večne vode ter žrl krokodile!

Ali sedaj poslušaj žalostno moje usodo; holj z mirno krvjo ti jo naj razložim. Torej poslušaj! Od železniške postaje do mojega doma sta p. čeli dve uri in prav lahko se pride. Moja navada pa je od nekaj, da pustim svoje reči na železnici (kjer jih drugi dan vzame najeti voznik); sam pa krenem peš po dolini do očetove hiše. Tako sem storil tudi večkrat in v prijazne misli stopljen korčil po prašni cesti. Iz srca pa sem pozdravljal visoke hraste okrog sebe, znane mi od nekdaj. Mnogoktero deblo sem pogrešal. Bilo je med tem časom palo neusmiljeni sekiri! Ali ves čas se mi ni hotelo polastiti pravo veselje srca in kakor kameniti je ležalo da duši, da sam nisem vedel kaj. Ali bila je slutnja, in silne opravičena slutnja, kakor takoj izveš. Mrak je bil nastal, ko pri prvih hišah domače vasi krenem s ceste po stezi po bližnici navpik. Malo korakov, in prišel sem okrog holma — in v rjstno selišče je ležalo pred mano. Takoj obrnem pogled po svoji stvaritvi, tisti tedi že znani hišici. Ali tedaj pa mi pretrese vse kosti strah, srd, ali Bog ve kaj, ker okna mojega malega posestva so bila — razsvetljena, prav svetlo, razsvetljena. Hitro in logično pa sem sklepaj, če je hišica razsvetljena, hode tudi kdo stanoval v nji. Pa kdo? Moj Peter in stara Meta vendar ne! (To sta edina prebivalca na moji lastnini; prvi mi je bratranec, druga pa je že od nekaj gostovala v naši hiši.) Kmet se vendar ne bode valjal po gosposkih svojih posteljah, tebi in meni namenjenih! S srditim srecem sem hitel do stare hiše, v kateri je tudi luč gorela. Tu na oglu je slonel bratranec Peter in v zvezde je zrl z gorjanskim svojim obrazom. Kar prestrašil se je, opazivši moj prihod. "Ti si?" zajecelja, moj Bog, kaj bo pa sedaj!" In potem je nekaj mečkal in pravil, da so mu iz župnišča "gospodo" poslali, češ, da mene ne bo, ker me toliko časa ni, in da jo brez skrbi lahko p. d. prijazni gosposki, o župniku, ki je sara ž njo prišel in o takih neslanstih. Nisem ga poslušal, ampak ga vlekem v hišo in ondi razlil jezo nad njim: kako si upa tako gospodariti in da ga bodem izp. kal in grdo signal. Kdo bi se vruga ne srdil pri takih okolnostih? In kje naj spim? Na tleh pri miših, ali naj grem na mrvo? In ravno danes, ko sem truden, da me vse kosti bole! Končno pa sem se vendar pot. lažil in zadovoljil s tem, da mi je Peter pre-pustil svojo posteljo v hiši, katero je Meta takoj nekoliko "popravila." Potem sem pa odgnal oba spat, ugasi-li luč in hodil sam po sobi, v katero je luna sijala. Naposled pa sem zdihuj-joč zlezal na ležišče svojega blapca, in vse kosti in žile so zajecale v meni, ko sem se položil na trdo podlago. Dolgo časa nisem mogel zaspati. Moji nepovabljeni gostovi pa so bili prišli tudi noč gledat in moral sem poslušati, kako so se radostno pogovarjali in veselo smejali. Končno me od samega truda preobda Morfejeva moč, in drugo jutro se prebudim, ko je bilo solnce že visoko na nebu. In to drugo jutro je današnje jutro. In sedaj sedim tu, potrt, žalosten in obupan, in tebi pišem ter tožim bridko svojo usodo. Vse se mi je izkazalo in počitek dveh mesecev je izgnil v pekel. Naj vrag vse pokonča — jaz takoj odidem; ne trenotek časa ne ostanem več tu!

Ravnokar sem pogledal skozi okno. Krasen dan je zunaj. Obrnem pogled proti hišici. Pri veži na klopi sedel prilete; mož in prav vidi se, kako mu dobro de jutranje solnce, ki mu ogreva ude. Kako se izteguje in a kako slast-ajno puš tobak iz dolgo pipe! Da bi vlek el strup iz nje! In seve, tudi časo-pis mora biti, da se bere takoj na jutro! Prav tako bi sedel jaz tam na klopi, grel bi se in iztezal na solnce ter pušil tobak in bral, čeravno ne novin! O! o! in sedaj moram tule sedeti! Ali

Nad 30 let se je obnašal Dr. RICHTERJEV SVETOVNI, PREROVILJENI "SIDRO" Pain Expeller kot najboljši lek zoper REUMATIZEM, POKOSTNICO, PODAGRO it. d. in razne reumatične nepravilke. S. 716; Zdel. in 30ct. v vrh lekarnah ali pri F. A. Richter & Co. 215 Pearl Street, New York.

še lušje! Meniš, da je tisti stari človek sam? Bog varuj! Okrog njega se goni dvoje gosposkih stvari s širskimi in s črnimi trakovi prepreženimi slamički na glavi. Eno je videti odraslo, drugo pa še otrok v kratkem oblačilcu. To dvoje se torej brez vsake pazljivosti peha in podi po mojem vrtu okrog. In moja mlada drevesca, moje mladike! To je nepotrebnega smeha, kričanja, naganjanja in takih sitnosti več! Vse, kar sem s trdom nacepil, mi polomijo! Kdo naj to prenaša, prenaša z mirno vestjo?

Zatorej končam svoje pismo, ker tega lahkomišljenega letanja ne bo konec! Oj, tu moram sam stopiti vmes, in ako d. bim kaj polomljenega, tedaj; prijatelj, postanem sirov, prav gotovo sirov!

(Dalje prihodnj.) NAZVANILLO. Družtvo sv. Petra in Pavla št. 35 J. S. K. J. v Lloydella, Pa., ima naslednji odbor: Predsednik Anton Poje, Box 105; podpredsednik Ivan Vidmar, Box 21; I. tajnik Fran Arhar, Box 31; II. tajnik Ivan Svigel, Box 15; blagajnik Matija Hribar, Box 12; zastopnik Iv. Jereb, Box 16; pregledovalci Iv. Jereb, Anton Bombač in Josip Jakopin; bolniški nadzorniki: Fran Zaveri in Josip Sernel; maršal Jakob Penko; zastavonoša Ivan Doles; društveni redar Jakob Debeve; vratar Jurij Mlinar. Anton Bombač, Andrej Stražišar, Pavel Osaben, odbor. (20-23-12)

Rojaki naročajte se na "Glas Naroda", največji in najcenejši dnevnik

Math. A. Schauer, West Blocton, Ala. priporoča cenj. rojakom Slovincem in bratom Hrvatom svojo staro in občeznato trgovino za raznovrstno obleko in perihom, čevlji, špererije in vsakim potrebnim za sudarja. Cene nizke. Blago izvrstno. Postrežba točna. Svoji k svojim!

Op. Pošiljam tudi denarje v staro domovino, ter sem v zvezi z Mr. Frank Sakserjem v New Yorku.

Čast mi je naznaniti slavnemu občinstvu v Chicagu, Ill., zalogo tudi rojakom po Zjed. državah, da sem otvoril novo urejeni saloon pri "Triglavu", 617 S. Center Ave., Chicagu, Ill., blizu 19. ulice, kjer točim pristo uležano Atlas-pivo, izvrstni whiskey, najboljši vina in dišeče smodke so pri mami na razpolago. Nadalje je vsakemu na razpolago dobro urejeno kaspiljišče in igralna miza (pool table). Potujoči Slovenci dobrodošli. Vse bodem dobro postregel. Za obilen oisk se priporoča. Mohor Mladič, 617 So. Center Ave., Chicagu, Ill.

ZASTONJ! Da se nabi občeznati "Jersey električni pasovi" tembolj udomačijo, oziroma uvedejo v one kraje in pri onih strankah, kjer so bili dosedaj neznani, smo pripravljene na željo vsakomur jednega zastonj doposlati. To je pomenljiva ponudba od naše rečne tvrdke. Za pas sam si treba sicer pu-siljati, ker to je darilo. Kedar spuljate vaše telesno moč, ali ste utrujeni, obupljivi, slabotni, nervozni, ako se preroje starost, ako rpite valed otrpljenja živcev, bolečine na hrstu, če ne morete prebaviti, imate spriden želodec, ter ste se že navelišali nositi denar zdrav-nikom, ne da bi vam mogli isti pomagati, tedaj boste po uporabi "Jersey" električnega pasa" ohranjeni. Če nosite, da naš električni pas isto-rično pomaga, ker smo prepričani, da ga boste po poskusu ali uporabi tudi drugim bolnikom priporočali, če zasedbimo s tem še večje priznanje, ko vas bude ohranil.

Obšna priznanja. Vaš električni pas je toraj vse odlični, ker ste mi obljubili, in da vam, pas mi je izročil, zopet mi-ladi. Fran Jenča, 215 Pearl Ave., Chicagu, Ill. Jaz sem uporabljal vaš električni pas za neko zelo hudo in skoro nesposobno bolezen ter sem sedaj spet popolnoma zdrav. Ivan Guzik, 66 E. Grand St., N. Y. City. Kar govorimo, tudi drsimo! Izrežite to ter nam dopoljite vaše ime in naslov ter pridenite svačen znakmo s odgovor — in pas vam bude došel čisto zastonj. Pišite: Jersey Specialty Co., 125 Cedar St., New York, N. Y.

CUNARD LINE PARNIKI PLJUJEJO MED TRSTOM, REKO IN NEW YORKOM. PARNIKI IMAJO JAKO OBRŠZEN POKRIT PROSTOR NA KROVU ZA ŠETANJE POTNIKOV TRETJEGA RAZRED- PANNONIA CARONIA CARPATHIA odpluje iz New Yorka dne 19. decembra. odpluje iz New Yorka dne 9. ja nuvarija 1906. odpluje iz New Yorka dne 16. januarija. ULTONIA, GLAVONIA in PANNONIA so parniki na dva v. laka. Ti parniki so napravljeno po usajnovojšem kroju in zelo prikladn za tretji razred. JEDILA so dobra in potnikom trikrat na dan p. mzi postrežena. Vožnje listke prodajajo pooblašani agentji in The Cunard Steamship Co., Ltd., 29 Broadway, New York. 126 State St., Boston 67 Dearborn St., Chicagu

VAŽNO! Slika predstavlja uro za go-pzode z zlatom prevlečeno in dvojnimi pokrovi, velikost 10", in je jemčena za 20 let. Kolesovje je najboljšega ame-rikanskega izdelka. Eight all Springfeld na 15 kamnov. Blago se pošilja na zahtvo in stane sedaj samo \$13.00. Za obilne naročbe se priporoča in bečli z veselo postovanjem Jacob Stonich, 73 E. Madison St. Chicagu, Ill.

Največja krščanska tvrdka za izdelovanje društvenih zastav, regalij, znakov, čepic in klobukov V AMERIKI E. BACHMAN, 540 So. Centre Ave., Chicagu, Ill. Velika zaloga zlatih znakov (gumb in igel) za vsa slovenska društva kakor: slovenska, češka, hrvaška, srbska, slovaška in ruska. Postrežba točna in solidna. Pišite v slovenskem jeziku po moj veliki ilustrirani katalog (ce-nik) katerega pošljem hitro in brezplačno. Na razpolago imam na stotine zahvalnih in priznanih pism od slo-venskih družtev iz Amerike. Z odličnim postovanjem E. BACHMAN.

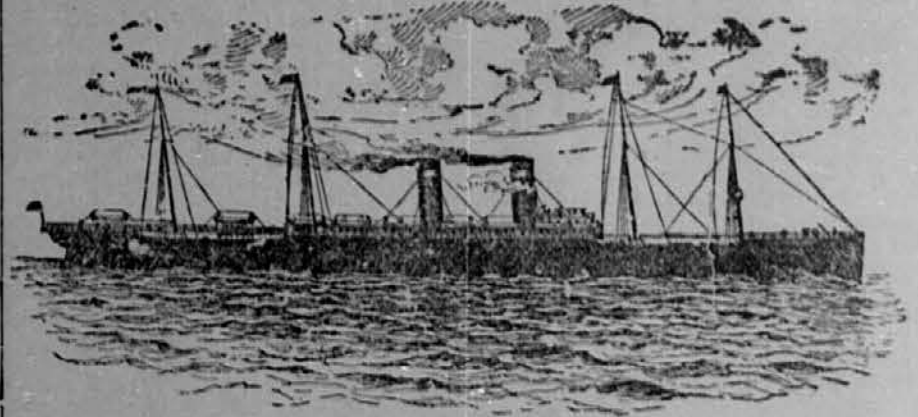
AUSTRO-AMERICAN LINE Regularni potni parniki "FRANCESCA" odpluje 30. decembra. "SOFIA HOHENBERG" odpluje 13. jan. "GERTY" odpluje 27. jan. "GEORGIA" odpluje 3. feb. voziljo med New Yorkom, Trstom in Reko. Najpripravnejša in najcenejša paroplovna črta v Ljubljano in splot na Slovensko. Železnica velja do Ljubljane le 50 centov. Potniki dospo isti dan na parnik, ko od doma gredo. Železnike cene iz New Orleansa so zelo nizke na vse strani.

Domače odietie. Veak Slovence ali Hrvat pije naj v korist svojega zdravja "Triglav" zdravilno grenko vino in "Ban Jelačić gren-dice", katero je vse narejeno iz pristnih selišč in pravega vina. Dobl se pri "Triglav Chemical Works", 508 W. 18th St., CHICAGO, ILL.

BANČNA PODRUŽNICA CLEVELAND, O. 1752 St. Clair Street. Lastnik? Frank Sakser, 109 Greenwich St., New York. Vođa: Anton Bobek. prodaja... parobrodne listke za razne prežomorske črte po izvir-nih cenah. Pošilja... denarje v stare domovine najceneje in najhitreje.

SLOVENSKO HRVAŠKO ZDRAVISCE DR. J. E. THOMPSON, 334 W. 29th St. NEW YORK. U slučaju vsake bolezni in ako Vas drugi zdravniki niso mogli ozdraviti, pišite ali pa pridite na to zdravilišče in dobili bode te hitro in popolno pomoč in najboljša zdravila. Edino u tem zdravilišču morete dobiti za malo denarja popolno postrežbo in zdravilje in samo tukaj go-vori se Slovensko. Mi trošimo denarje samo za dobra zdravila.

RED STAR LINE Prekomorska čarobrodna družba "Rudeča zvezda" posreduje redno vožnjo s poštnimi parniki med New Yorkom in Antwerpenom Philadelphia in Antwerpenom

Preveža potnike s sledečimi poštnimi parniki: VADERLAND dva 11jaka 1207 ton. KROONLAND 12760 ton. ZEELAND 3305 ton. FINNLAND 12750 ton. Pri cenah za medkrovoje so vpoštete vse potrebščine, dobra hrana, najboljša postrežba. Pot čez Antwerpen je jedna najkrajših in najprijetnejših za potnike iz ali v Avstrijo: na Kranjsko, Štajersko, Korosko, Primorje, Hrvatsko, Dalmacijo in druge dele Avstrije. In NEW YORKA odplujejo parniki vsako soboto od 10:30 ur dopo-ludne od pomola št. 14 ob vnožju Fulton Street. — Iz PHILADELPHIJE vsako drugo sredo od pomola ob vnožju Washington Street. Glede vprašanj ali kupovanja vožnjih listkov se je obrniti na:

Niže podpisana priporo-čam potujočim Slovincem in Hrvatom svoj... SALOON 107-109 Greenwich Street, NEW YORK. v katerem točim vedno pivo, doma prešana in impertirana vina, fine likerje ter prodajam iz-vratne smodke... Imam vedno pripravljen dober prigrizek. Potujoči Slovenci in Hr-vatje dob... stanovanje in hrano proti niski ceni. Postre-žba solidna... Za obilen poset se priporoča FRIDA VON KROGE 107-109 Greenwich Street, New York.

THE FOREST CITY BREWING CO. Jedina Češko-Slavjanska protitrustna pivovarna družba v Clevelandu, O. Vari iz najboljšega američanskega sladu in iz importir-anega češkega hmela iz Zateca pravo plzensko pivo "Prazdroj". Kdor enkrat naše pivo poškusil, ne bo zahteval dru-zega. Radl tega, rojaki, zahtevajte od gostilničarjev edinole plzensko pivo "Prazdroj". Podpirajte le one, ki vas osvobojujejo od trstovega jarma. Naša pivovarna nahaja se na Union Street, nasproti Wheatland in Homewood St. Matej Bečko, kolektor.

Čenjeni rojaki! Veselilo naju bode, ako se oglasite v najunem saloonu "Eagles Nest Saloon" v Red Lodge Mont, kjer je postrežba takorekoč up to date. Spostovanjem Nelson & Yurach, gostilničarja. Box 213 Red Lodge, Mont. Cuy. Phone Cent. 1610 Bell Phone: South 143 THE STANDARD BREWING CO. izdeluje najboljšo vrsto pive. 137 Train St. Cleveland, O.